

ІРПІНЬ

мій дім

IRPIN

is my home

ІРПІНЬ

мій дім

IRPIN

is my home

"Ірпінь-мій дім"

"Irpın is my home"

Усі права захищено. Будь-яке повне або часткове відтворення матеріалів книги можливе тільки з письмової згоди з боку правовласника.

All rights reserved. The written consent of the copyright holder is required for any full or partial reproduction of the content of this book

Ірпінь - мій дім | Irpin is my home

Книга написана та ілюстрована дітьми Ірпеня
The book was written and illustrated by the children of Irpin

Саміт-книга
2023

Давай знайомитись!

Я - дитяча збірка "Ірпінь - мій дім".

На моїх сторінках діти Ірпеня розповідають про своє рідне місто: пригадують улюблені місця, діляться переживаннями, які сталися з ними після лютого 2022 року, захоплюються своїм мужнім містом, мріють про майбутнє без сирен та вибухів, підтримують тих, хто зараз не може повернутись додому.

Юні ірпінчани поділились зі мною своїми дитячими спогадами про стрункі сосни і шепітливі ліси, про затишні парки і спів птахів, про річку та равликів, набережну та зимові гірки. Мої сторінки сповнені ніжною любов'ю дітей до рідного міста.

Я залюбки поділюсь нею з тобою.

Автори - діти Ірпеня

Let's get acquainted!

This is an anthology of writing by children from Irpin on the theme "Irpin is my home".

The children describe their hometown, remembering their favourite places and their experience at the time of and following the 24th February 2022 invasion. They write with admiration for their courageous Hero City; of their dreams of a future without sirens and explosions; and offer support for those who cannot as yet return home.

Many of the younger residents of Irpin share their childhood memories of slender pines and whispering forests, of parks and singing birds, of the river and snails, the embankment and winter slides. This book is full of the children's tender love for their hometown, which they gladly offer to share with you.

The authors are Irpin's children

Мій Ірпінь ВИСТОЯВ!

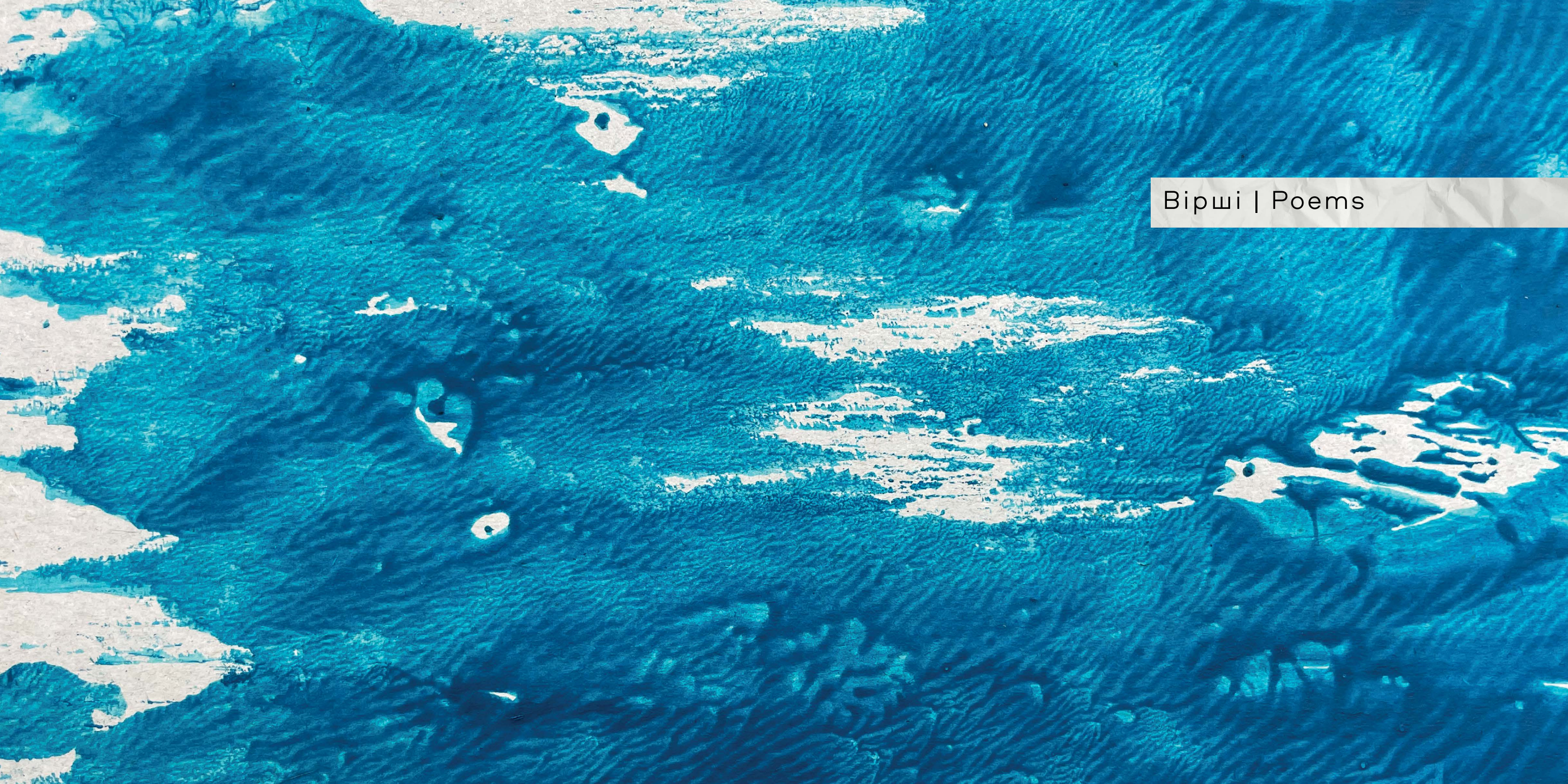
My Irpin survived!

Ранок 24 лютого розпочався з вибухів...
Спочатку ми нікуди не збиралися їхати, оскільки бої відбувалися не в місті. Ми вважали, що цивільне населення не будуть чіпати.
Але вже ввечері звуки вибухів було чути біля Ірпеня. Ми вирішили пройти в укриття, яке знаходилося в гуртожитку Податкової Академії. Там було багато дітей. Невдовзі вони почали гратися у війну і це дуже лякало.
04.03.2022 неподалік було влучання снаряду.
А потім ще раз...
05.03.2022 було прийнято рішення виїжджати.
Було страшно, бо постійно читали в новинах про обстріл евакуаційних колон, або людей на вокзалі. Надвечір ми доїхали до рідних.

У травні повернулися додому. Наш дім цілий, але без вікон.
Я був радий, що пес, який жив в нашому під'їзді, вцілів.

The morning of 24th February began with explosions...
At first, we were not going to go anywhere, since the fighting was not in the city. We thought that the civilian population would not be affected.
However, by the evening we could hear that the explosions were approaching Irpin.
We decided to shelter in the dormitory of the State Tax University. There were many children. Soon they started playing war games and it was very frightening.
On the evening of 4th March a projectile hit nearby. And then another...
On 5th March we decided to leave.
It was scary, because we constantly read in the news about the shelling of evacuation columns, or of people at the railway station. In the evening, we reached our relatives.
We returned home in May. Our house was intact, but without windows. I was glad that the dog that lived in our apartment block entrance survived.

Вірші | Poems

Поверни мене, мамо, в дитинство

Поверни мене, мамо, в дитинство
Недалечко... На рік поверни.

Заспівай же мені колискову
В Ірпені... де немає війни,

Де співає зрання соловейко,
Там де равлики після дощу.

Поверни мене, мамо, в дитинство,
Я тебе від війни захищу!

Take me back, mother, to my childhood

Take me back, mama, to my childhood.
Not far... Just a year.

Sing me a lullaby
In Irpin... where there is no war,

Where the nightingale sings,
Where there are snails after rain.

Take me back, mama, to my childhood
I will protect you from war!

Чудо-місто Ірпінь
The miracle city of Irpin

О Ірпіню, мій Ірпіню, дякую тобі!
За людей, за повітря, за школи
і за те, що тут живу!
Поселився ж тут недавно,
а вже я тебе люблю,
Твої парки, нових друзів, навіть потяги.
Ти собою Київ захистив,
приймав на себе біль,
і тим самим же зберіг
тисячі життів.
Хоч тобі вже триста літ,
ти ще молодий!
Розвивайся, прогресуй,
будь містом
здійснення наших мрій!

O Irpin, my Irpin, thank you!
For the people, for the air, for the schools,
and that I live here!
I settled here only recently,
but already I love you,
Your parks, new friends, even your trains.
You protected Kyiv with yourself,
took on the pain
and thereby saved
thousands of lives.
Although you are already three hundred years old,
you are still young!
Develop, progress,
be the city
of the realization of our dreams!

ірпінь

Багатство Ірпеня

Сумую я за Ірпенем,
З ним є багато сумних тем,
Але забудемо ми їх,
Бо є пісні та гучний сміх!
У ньому є гарні парки,
Сади та малюки.
Ростуть у ньому зелень, квіти,
Та не сумують в ньому діти.
Також є в Ірпені
Ліси, річки, фонтани.
А головне, що в ньому є
Життя, любов та шана.

Ірпінь

Це місто мило знає цілий світ,
Про нього слава лине всюди.
У дні війни бив ворога, як слід,
Щоб тут щасливо жили наші люди.

Куди не поглянеш — у парк чи у сквер,
Чарують красиві споруди.
Хоч дуже понівечив злий людожер,
Але дуже любимо Ірпінь.

Піднімися з руїн наш рідний Ірпінь,
Щоб знову був мальовничий.
Для мене найкращий куточок Землі,
Що завжди до себе кличе.

Де б я не була на землі, серце рветься сюди.
Найясніші тут роси і зорі.
Та співають ліси стоголосо завжди,
Бо живуть тут люди чудові.

Рідному місту

Люблю твою красу чудову,
Світанки тихі у росі.
Люблю вести з тобою мову,
В твоїй замріяній красі.
Тобі хвала і честь, Герою,
Тобі складаю я пісні.
Цвіти весняно, будь зі мною
У ці щасливі, мирні дні.

Ірпінь – мій дім!

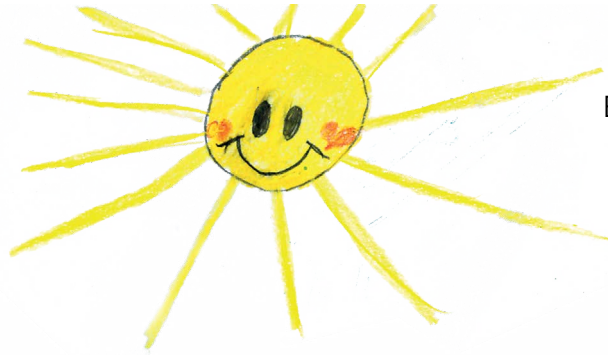
Ірпінь – мій дім!
Ірпінь – мій дім,
Прекрасний, милий!
Ірпінь – це місто, сповнене добра,
Яке спиноло рух до зла.
Це місто-герой, центр надії!
Центр опору і протидії
Отій орді, що більш нічого тут не вдіє!
Наше бажання – встояти за мрії,
Що втіляться в життя.
Додайте лише трішки дії –
І встоїть місто, і оновиться життя!

Софія Мітрицян, 13 років

Хлопчик з Ірпеня (лічилочка)

Сидить хлопчик у куточку,
Повторює за разочком:
«Ірпінь, Ірпінь, добрий, рідний,
Ночей без сну повновидний.
Скільки крові пролилось
І стежок загубилось...»
Сидить хлопчик і тихо
Гортає книгу лиха.
Не щоб забувати,
А щоб пам'ятати.

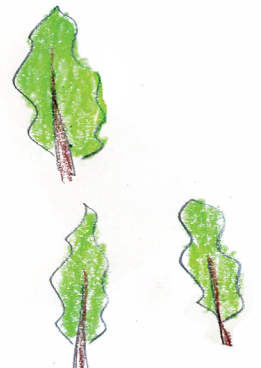
Ірпінь — мій дім

Я вже й забув, що повернусь додому,
Що знову гляну на зоряний Ірпінь,
Що в шелесті соснового ясного
Почую світлі голоси батьків.
Весняний вечір окутав рідне місто —
Воно заснуло в гомоні лісів,
А ліхтарі яскраві, як намисто,
Осяяли забуті спогади дідів.
Великий жах і страх, і крики —
Усе це дім мій добре пам'ятає
І не пробачить рани ті великі,
Які отримав від ракет хвоста.
Та все минуло, рани заживуть,
Руїни стануть зеленими садами,
І вдома білі квіти зацвітуть
У пам'ять тим, кого нема із нами.

Irpin is my home

I had already forgotten that I would return home,
That I would look again at the starry Irpin,
That I would hear the bright voices of my parents
In the rustling of the clear pine trees.
The spring evening enveloped my native city —
It fell asleep in the sound of the forest,
And the bright lanterns, like a necklace of beads,
Illuminated the forgotten memories of my grandfathers.
Great horror, fear and screams,
All this, my home well-remembers,
And it will not forgive the injuries
Inflicted by missiles.
But it is over, the wounds will heal,
The ruins will become green gardens,
And white flowers will bloom at home
In memory of those no longer with us.

Я родом зі справжнього міста-героя

Я родом зі справжнього міста-героя,
Ірпінь був захищеним краще, ніж «Троя».
Ми відбивались, пеклися у муках,
Та все-таки нам наділи на руки
Кайданки ті жорстокі гадюки.
Горе волато ось тут і он там.
Та знали, що не віддамо міста вам.
Кожен з нас вірить в щасливий фінал,
І зло повернеться російським катам.

Я народилася в Донецьку. Мама розповідала, що
коли мені було 4 місяці почалася війна, і ми пере-
їхали в Бучу. І от знову почалася війна, яку я вже
дуже добре пам'ятаю. Було дуже страшно, бо над
нашим будинком літали військові літаки і де-
сяк разів дуже сильно вибухало. Ми вирішили виїхати.
Потім нам по телефону і сказали, що наш будинок
згорів. Ми з мамою дуже сильно плакали. Хочу жи-
ти в ІПРЕНІ БЕЗ ВІЙНИ.

I was born in Donetsk. My mother told me that when I was four months old the war started and we moved to Bucha. And then the war came to us in our new home. I remember all too clearly. It was very scary, because military planes flew over our house and there was a very loud bang somewhere nearby. We decided to leave... Then we were told on the phone that our house had burned down. My mother and I cried a lot. I want to live in an Irpin without war.

Місто волі і свободи

Те саме місто волі і свободи,
Незламних і усміхнених людей,
І повне чарами природи,
Що не можна відвести очей.

Ти завжди втілюєш надію
Про світлу долю на землі моїй,
Про нашу заповітну мрію
На перехресті всіх перепетій.

Твої стежки натхненням оповиті,
Природи подих свіжий і легкий
Вирує скрізь, і в кожній миті
Чую відгомін твій дзвінкий.

Ірпінь мій рідний, пам'ятай про мене!
Адже коли і де б я не була,
Залишу в серці спогади про тебе
Під ніжним прихистком твого крила.

Додому

Голос тремтить, по щоках стікають сльози,
Коли бачиш в небі, як падають грози.
Коли збираєш рюкзак вже не в школу,
Сидячи у підвалі ти чуєш «прильоти».

Цілуєш ти рідних, можливо, востаннє.
Стискає твою руку вона на прощання...
Та шепче на вухо: хай щастить тобі в країні далекій,
Хай супроводжують тебе тії лелеки.

Хвилини прощання я не забуду,
Хай ангел з тобою поруч буде,
Хай світить сонце над головою,
Повертайся, дитино, скоріше додому.

Молімося за Ірпінь

Недумано-негадано
Прийшла до нас війна.
І мов кривавим поглядом
Торкнулася вона.
І тільки-но ми дивимось,
А там уже біда!
І ту біду безмежну
Не в силах зупинить,
І від цієї думки
На серці так щемить!
І я, немов би статуя,
Стою й дивлюся вдаличінь,
Бо наші з ворогом воюють —
Там вогнище й печаль!
За мій Ірпінь ріднесенький
Молилася завжди!
Моліться, браття й сестри,
За наш рідненький дім,
За мир, добро та спокій,
За світло й щастя в нім!

Ірпінь — місто-герой

Ірпінь — місто-герой, моя Україна,
Ти — наймиліша для серця мрія.
Тут кожен куток і кожен будинок
Говорить про славу, і подвиг, і силу.

Твої вулиці — вузол зігрітих долонь,
Де тіні дерев віддзеркалюють ранок.
А в очах твоїх лицарський шал і вогонь,
І виклик стихіям — твій гордий світанок.

Ірпінь нездоланий, у тобі є сила,
І жодна біда тебе не скосила.
Ти світишся, ніби у темряві зорі,
Своїх пам'ятаєш синів і доньок.

Ірпінь, у мені твої вулиці й сквери,
І серце б'ється з любові до тебе.
Ти духом величний і милосердний,
Пишаюсь, що ми під одним вічним небом.

Irpin is a hero city

Irpin is a hero city, my Ukraine,
You are the sweetest dream for my heart.
Here, every corner and every house
Speaks of glory, achievement and strength.

Your streets are a knot of warm palms,
Where the shadows of trees reflect the morning.
And in your eyes there is knightly fire and fury,
And your proud dawn is a challenge to the elements.

Irpin, you are invincible; you have strength,
And no trouble has ever cut you down.
You shine like a star in the darkness.
You remember your sons and daughters.

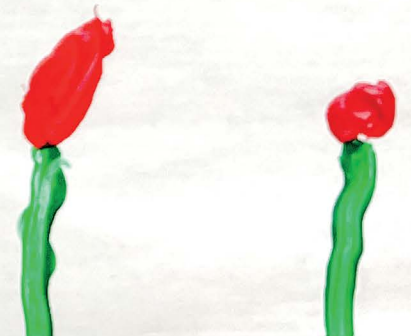
Irpin, I have your streets and squares within me,
And my heart beats with love for you.
You are majestic and merciful in spirit.
I am proud that we are under the same eternal sky.

Мій рідний Ірпінь

Скільки б не було між нами миль,
Завжди до тебе шлях я віднайду, повір!
Багато, любий мій Ірпінь, ти пережив:
Страшну війну, навалу ворогів.
Тебе хотіли стерти із лица землі
Ті, хто не ладен називатися людьми.
Підтяли вільні крила люті вороги,
Але скорити твою душу не змогли.
У тебе є підтримка дужа —
Ми, ірпінчани, вільні й мужні!
Нас не поставлять на коліна
Ті, хто прийшов до нас не з миром.
Для перемоги будемо і жити, і любити,
Бо ми України-неньки вільні діти!

My Native Irpin

No matter how many miles are between us,
I will always find a way to you, believe me!
You have experienced a lot, my dear Irpin:
A terrible war, an invasion of enemies.
Those who do not deserve to be called people
Wanted to wipe you off the face of the earth.
The savage enemy raised its wings,
But could not conquer your soul.
You have a lot of support —
We, the people of Irpin, are free and courageous!
Those who did not come to us with peace
Will not bring us to our knees.
For victory we will live and love,
Because we are the children of a free Motherland!

Ірпінь - мій дім!
Завжди він був мій,
Поки руське не прийшло
І ледь не весь Ірпінь рознесло.
Але ми не змокались,
Не здались Москві.
Ми Київ прикрили,
Весь світ захистили.
Ірпінь відбудуєм,
Проглавім на світ.
Вашину посадим,
Відновим наш рід.
Ніхто не знає наш мурхастий народ,
Всі об'єднались задля перемоги!

Від чого рятує нас росія?

Від чого рятує нас росія?
Від чого вона нас оберігає?
Жили собі під мирним небом,
А тепер що? Ракети літають...

Хочу повернутись в ті часи,
Де небо було мирним,
Де не було ще війни,
І дихали ми чистим повітрям...

Поверніть мене в ті часи,
Де люди ходили по мирній землі,
Де не було в планах війни,
Де готувалось все до весни...

Зараз того не повернути,
В повітрі один лиш дим та вогонь,
Зараз того краще не чути,
Де бомби зривають чи танк проїжджає...

Добре, що є в нас хлопці хоробрі,
Що йдуть нас захищати,
Дякують їм чи не всі люди,
За те, що йдуть нас обороняти...

Ось би закінчилось все швидше,
І незалежність була,
Ось би було як раніше,
І Україна нашим домом була...

Іван Вержиковський, 9 років

Ми морально були готові. Тому без паніки встали, поклали в машину перші-ліпші речі і вже о 6:45 виїхали з Ірпеня в Ужгород. Нам довелося прийняти важке для себе рішення – виїхати з країни до родичів в Іспанію.

Зараз тато захищає країну в лавах ЗСУ. А для нас час зупинився. Немає щирої радості, немає яскравих емоцій. Все стало сірим навіть в сонячній Іспанії. Я чекаю, коли життя знову заграє барвами в той момент, коли почуємо новину про нашу Перемогу. На малюнку зображений мій дитячий майданчик в Ірпені.

Our family had no illusions about a possible Russian attack. We were mentally prepared. Therefore, without panic, we got up, put the most important things in the car and left Irpin for Uzhhorod at 6:45 a.m. We had to make a difficult decision – whether to leave the country to visit relatives in Spain. Now my dad defends the country in the ranks of the Armed Forces of Ukraine. And time has stopped for us. There is no sincere joy, no bright emotions. Everything has become grey, even in sunny Spain. I am waiting for life to sparkle with colours again – the moment we hear the news of our Victory. The picture shows my playground in Irpin.

Ivan Verzhikovskiy, 9 years old

Найстрашніша весна

Найстрашніша весна...
Розпач, сльози, біда.
Дуже довгий, холодний лютий.
Не могли ми повірити, що буде війна,
Й за Ірпінь будуть гинути люди.

Найстрашніша весна...
Пахла димом вона
Від згорілих будинків і хат.
Найстрашніша весна, як холодна зима,
Принесла нам тривоги і жах.

Моє місто Ірпінь
Було схоже на тінь
Того міста, що знала колись.
Найстрашніша весна.
Обгоріла земля.
Хтось боровся, а хтось моливсь.

Не співали птахи,
Бо згоріли садки,
Де були їхні гнізда малі.
Найстрашніша весна — невесела, сумна.
То які ж тут пташині пісні?

Та з'явилась трава
І земля ожила,
І життя повернулося в місто.
Найстрашніша весна
Більше нам не страшна,
Наш хоробрий Ірпінь — вистояв!

Віршоване есе
Війна за СБІЙ шлях

Повзе в країну ворог, як змія,
Гуде й кричить моя Земля! Війна...
У темному місті, оповитім туманом,
Вибухи чутні, люди в омані.
У перші дні було відчуття,
Що скоро скінчиться жахлива війна.
Та все було дарма —
Війна все йшла, й до сьогодні ведеться вона.
В будинках ні світла нема, ні води, ні тепла,
Лише свічка маленька в кутку догора.
Та надія в людей не згасає,
Бо таких сильних духом людей в цілім світі немає.
Покинули місто Ірпінь громадяни,
Лишилися ми і ще кілька людей.
Голодні й холодні сиділи в підвалі,
Чекали днів світлих і тихих ночей.
У хвилини, коли затихали бої,
Виходили в двір, щоб побачити мир,
Але ж мир все не йшов...

Побиті хати, чорний дим, від танків сліди...
Хоч би дощик пішов... Згасив би вогонь, що охопив Ірпінь.
‘Питала себе: «Можливо, це сон?
Можливо, прокинусь вже скоро?»
І піт зітру зі скронь,
Але ж ні, реальність моя... Війна.
Не треба війни, не потрібно!
Люди жити повинні!
Хоч час потроху все лікує
Й фарби спогадів тьмяніють в голові,
Та все ж я пам’ятати буду
Той день, коли війна постукала в мій дім.
Я вірю, мине ця реальність.
Українці вільні, сміливі й ні на кого не схожі,
Добро й сила духу зло переможе
Й кінець цій кривавій війні покладе.
Засяє країна вільна, єдина,
Моя любя Батьківщина, моя Україна!

Ірина Микульська, 14 років

Ірпін

Ірпін - це мій дім
Він яскравий, веселий, зелений.
У ньому родини
І будинки нові.
Але є біль, який не передати,
Тому хочеться просто сказати:
Про тебе, про мене, про той наш Ірпін,
Де і парки, і ліси,

І кулі та бомби,
І жах, і печаль.
Ті доби,
Які мов спіраль.

Обгортють мене по колу
І життя не повертається знову.
Ти просто виживаєш в окопах
І тебе пробиває скорбота.

Ліза Голень, 10 років (малюнок)

За воїнами біля «Жирафу»
Та людьми, яких поховали,
В могилках у парках,
Які кров'ю промиті
І сльозами обмиті.

І тихенько мовчиш, і по дому скорбиш,
По місту-герою
І так промовчиш,
Хоча в душі ти кричиш.

Але мов сонце засяяло
І тебе обійняло.
І сміх дитячий лунає,
Зі всіх куточків чутно звук «Нового життя».

Ірпінь

Ірпінь — це місце насолоди,
Це казка, в якій немає незгоди.
Де сміх і радість обіймає,
І сонце з тобою розмовляє.
Це місце-рай
В очах свободи,
Де і ліси, і парки, і непередбачені пригоди.
І кожна перешкода — це маленькі епізоди,
І той малесенький фрагмент
Перетворюється в один момент.

Звук сирени.
П'ята ранку.
Бомбосховище.
Підвал...
Усі кудись збираються
І плачуть, кажуть, що почалась війна.

Ти тікаєш,
І залишаєш
Свій ріднесенький Ірпінь,
Який понівечений миттю злоби
І відчайдухом служби, боротьби.

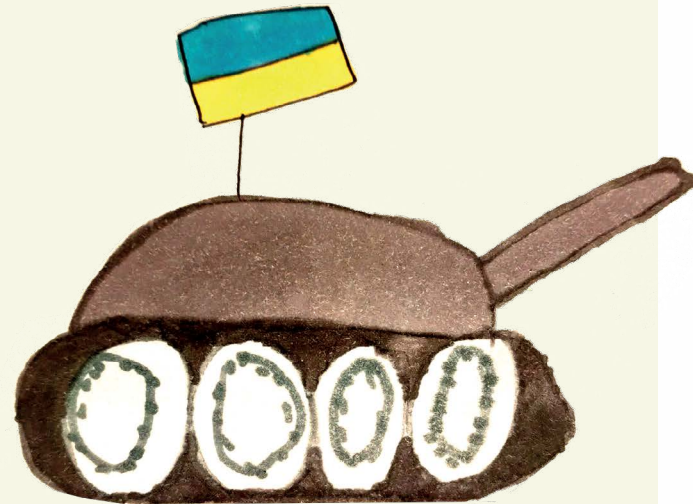
І всі ті сльози,
Які хурделиця змила, як ліси, будинки і людські життя.

Немає більше насолоди,
Лише промовисті промови:

Про воїнів, які боролись за життя
Та завали, в яких лежить маленьке немовля.
Янголя, яке не скуштує смак життя
І не побачить Ірпеня.

І ті дороги з машинами, які
Обмальовані квітами були.
Перегони, які виграли не ми.

Ось вже березень почався,
І ми з надією прощались.
Як-от цей місяць підносить подарунок,
Де написано: «Окупанти пішли з Ірпеня».
І фарби справжнього буття
Показали нам «Хто я».

Ece | Essay

Я знаю більш, ніж пам'ятаю...

Прохолода зимового ранку потроху охоплювала маленьке містечко Київської області. Це звичайне та ніби непримітне містечко, що називається Ірпінь. Таке звичайне, але чомусь сюди їдуть жити всі, хто хоче жити в Європі. Бо Ірпінь настільки комфортне місто для життя, що в ньому відчуваєш себе вільним, щасливим і безтурботним. Воно компактне, мальовниче, сучасне та молоде!

24 лютого погода була мінливою. У той лихий час паніка єхидно підступала, тим самим об'єднуючи свідомість українського народу. Перед загрозою спільної небезпеки люди уміло згуртовуються, тим самим підтримуючи одне одного і роблячи усю націю Великою та Незламною.

Багато різних днів минуло від початку того страшного зимового ранку. Мале хлоп'я споглядає, як грайливе полум'я охоплює багатопокрів'я. Вогонь поглинає такі важливі і дорогі для нього речі: зроблена власноруч халабуда, кошик з новорічними іграшками, якими щороку з мамою прибирали ялинку, настільні ігри, у які з таким задоволенням грали теплими сімейними вечорами, і ліжечко, в якому хлопчик засинав та прокидався.

Коли полум'я оповило весь дім, плівка спогадів знову

I know more than I remember...

The chill of a winter morning slowly enveloped a small city of the Kyiv region. It was a seemingly unremarkable municipality called Irpin. Irpin is so ordinary, yet everyone who wants to live in Europe comes here. Irpin is such a comfortable place to live; you feel free, happy and carefree here. It is compact, picturesque, modern and young!

On 24th February 2022, the weather was changeable. At that terrible time, panic was slyly approaching, uniting the consciousness of the Ukrainian people. Faced with a common danger, people draw together, supporting each other and making the entire nation Great and Unbreakable.

Many different days have passed since that terrible winter morning. A small boy watched as playful flames engulfed a high-rise building. The fire consumed things that were important and precious to him: a hand-made 'halabuda',* the basket of Christmas toys with which he and his mother decorated the tree every year, the board games they enjoyed playing on warm family evenings, and the bed in which the boy slept.

As the flames consumed the entire house, a videotape of memories played before his eyes, showing a movie called 'Life'. The child's eyes flashed with interest as snatches of happy and

* A traditional Ukrainian dwelling hut.

заграла перед очима, показуючи фільм під назвою «Життя». В дитячих очах промайнула зацікавленість. Уривки щасливих та сумних моментів-кадрів лягли у свідомість хлопчика. Важким тягарем вони охопили його плечі. У ці хвилини так бракувало обіймів тата і мами... Взявши себе в руки, хлопчик почав шукати щось у кишені своєї куртки. Через декілька секунд витягнув ручку й зім'ятий аркуш паперу. Хлопчик почав щось ретельно писати. Дитячі сльози лилися стрімким потоком символів і букв, зображуючи рядки, схожі на вірш:

Я знаю більш, ніж пам'ятаю...
Спросоння двері відчиняю,
У світ надій і незліченних мрій
Я вкотре поринаю...

Зв'язок у митях геть розмитий.
В закутках мізків зміст сховаю.
У тій туманності краси
Я вкотре забуваюсь...

Той день студений, руки теж,
Я геть не спав, лише бродив

sad moments flitted through his mind. In all, though, they were a heavy burden: at such moments he so much missed his father and mother's hugs.

Recollecting himself, the boy began to look for something in his jacket pocket. He pulled out a pen and a crumpled piece of paper. With great care, he began to write something. A child's tears were transformed into a rapid stream of symbols and letters, forming lines reminiscent of a poem:

I know more than I remember...
The night opens a door,
I plunge once again
Into a world of hopes and countless dreams.

In moments, the connection is completely blurred.
I will hide the meaning in the recesses of my brain.
In the beauty of that nebula
I am once again forgotten...

That day was cold, my hands too,
I didn't sleep at all, I just wandered
The street, a desert road...
And straightaway my child's eyes were engulfed

По вулиці пустель-доріг...
І вмить дитячі очі охопило
Вируюче цунамі сліз.

Це все неправда... Так не є...
Я досі вдома... Й зазвичай
У тиші п'ю я мамин чай.

У серці щось б'ється, скиглить, ламається... Та все даремно.
З того моменту пройшло багато часу, але дещо є незмінним.
Не всі речі підвладні маленькому українському хлопчикові.

Ліза Голєня, 10 років (малюнок) | Lisa Golenia, 10 years old (picture)

By a raging tsunami of tears.
It's all not true... It's not...
I'm still at home... And, as usual,
I drink my mother's tea in silence.
Something in my heart beats, whines, breaks, but it's all in
vain. A lot of time has passed since then, yet some things re-
main the same. Many things are beyond the control of a small
Ukrainian boy.

Це малюнок wall-E з Ірпінської набережної, біля якої ми жили. Під обстрілами ми провели 10 днів у підвалі. Мені було дуже страшно, я боялась виходити з підвалу. Боялась всіх звуків, вибухів і навіть блискавок. Думали перечекати... На щастя, евакуювались 04.03 через зруйнований міст Надії. Найяскравіше враження евакуації — це як військові переносили мене на руках через Ірпінку. Я відчувала гордість. 4 дні дороги до Німеччини були пеклом. Тато в перший же день пішов у ТрО захищати наш дім від рашистів. Я дуже сумую за татом. Малюю для нього багато і надсилаю йому світлини та відео. Записую усі свої успіхи.

у перше квітня
існа робота
Вправа 1
інтегру "Зоря"?
слухаю.
новати квітки.
біжить, уже немає.
до прощання.
з Днем народження!
ї дуже прикино!
м?
і дізналися.
мадамм квалю.
папато пошувалося.
се була у медсестри?
Піду після уроків.
а. пишеш татю.

This is a drawing of 'wall-E' from the Irpin embankment, near to which we lived.

We spent ten days in the basement under shelling. I was very scared.

I was afraid to leave the basement: afraid of all sounds; explosions and even lightning. We thought we would wait it out. Fortunately, we were evacuated on 4th March by way of the destroyed Bridge of Hope.

My most vivid impression of the evacuation comes from when the military carried me in their arms through Irpin. I felt so proud.

The four days on the road to Germany were hell.

On the first day, my dad went to the Territorial Defence Forces to protect our home from the Rashists.

I miss my dad a lot. I draw a lot for him, write down all my successes.

Наталія Клименко, 6 років | Natalia Klymenko, 6 years old

Ірпінь – мій дім

24 лютого я падаю на ліжко, наче в урвище, хапаючись за голову руками. Думки... Вони з'їдали мій розум і розмивали останні жменьки надії.

Під час окупації Ірпеня, коли потрібно було ловити мить натхнення в теплі березневих днів і дивитися, як суворі тумани змінюються на потоки сліпучих променів, що зігрівають серце, я ловила спогади. Я залишила свій дім у 2014 році. У 2022 році мені знову так стало боляче на душі — я боялася, що знову втрачу рідній дім. Минали дні. Похмурі хмари змінювалися на багрові заходи сонця. Нарешті ми почули омріяну новину «Ірпінь звільнили».

Пройшло небагато часу, я повернулася до міста. Я його не впізнала: ще донедавна найгарніше містечко з гарними та новенькими вуличками було в уламках будинків, в побитому склі. Сльози наверталися на очі. Мій будинок уцілів, лише віконце в моїй кімнаті було вибите. Але головне, що я була ВДОМА.

Ірпінь до війни

Усюди сяє сонце. Ліс, що росте недалеко від нашого будинку, шелестить зеленим листям. У центрі міста діти весело бавляться у фонтанах, а біля них урочисто стоїть пам'ятник Тарасу Шевченку. Учні школи №12 повертаються додому з навчання. Багато хто забігає у Львівську майстерню шоколаду, щоб поласувати смачними цукерками. Усе довкола пахне життям. Таким Ірпінь є кожної пори року.

Взимку тут особлива атмосфера: усе вкривається білою ковдрою, а біля пам'ятника з'являється ковзанка та новорічний ярмарок. А у Львівській майстерні шоколаду можна поласувати гарячим шоколадом чи какао та насолодитися теплими розмовами з сім'єю і друзями. Усе пахне новорічним настроєм.

Під час війни

Ба-бах! Це ЗСУ захищає Ірпінь. Ми вже знаємо, що це працює ППО. Ми перебуваємо у бабусі з дідусем, бо вдома небезпечно. Наша квартира знаходиться досить високо, і в будь-який час може бути приліт. Більшість сусідів виїхали ще в перший день війни. А зараз вже третій...

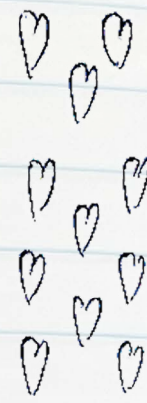
Irpin before the war

The sun is shining everywhere. The forest that grows near our house is rustling its green leaves. In the city centre children have fun playing in the fountains, and next to them stands a solemn monument to Ukraine's national poet, Taras Shevchenko. Pupils of School No. 12 are returning home. Many people run into the Lviv Chocolate Workshop to enjoy delicious sweets. Everything smells of life. This is what Irpin is like in every season.

In winter, the atmosphere is particularly special. Everything is covered with a blanket of snow, and a skating rink and a New Year's fair appear near the Shevchenko monument. And in the Lviv Chocolate Workshop you can enjoy hot chocolate or cocoa and warm conversation with family and friends. The New Year holiday mood pervades everything; yes, you can even smell it.

During the war

Bang-bang! Our Armed Forces defend Irpin. We already know that the air defence works. We are staying with my grandparents because it is not safe at home. Our apartment is quite high in our building, and there could be an airstrike at any time.

Я пам'ятаю цей ранок. Я прокинулася, і моя мама сказала два страшні слова: почалася війна. Ми похапцем зібрали речі, документи, взяли нашого хом'ячка Джоніка і поїхали до дідуса з бабусею. Всі були розгублені. Ніхто не знав, що робити. Згодом, коли ми поїхали до магазину, то там було дуже багато людей і жодної крихти хліба. Але потім буханці ще винесли... Відстоявши двокілометрову чергу, в якій люди мовчали, нам вдалося купити хліб. А коли ми поверталися додому, над нами пролетіло два літаки. Вони пролетіли настільки низько, що я могла повністю розгледіти їх. Ми не знали, чи це ворожі, чи наші літаки...

На п'ятий день ми вже звикли до пострілів та вибухів. Ми допомагали людям похилого віку. Мама з бабусею та дідусем робили ін'єкції, а я носила ліки. Також ми почали пекти хліб. Хліб був дуже смачним, але мама чомусь відмовлялася його їсти і казала, щоб їла я. Якось ми захотіли подихати свіжим повітрям і вийшли на вулицю. Раптом ми почули вибух. Він був так близько, що я почула, як задзвеніли шибки вікон. Я дуже злякалася і хотіла зайти додому, але мама сказала, що в будинку небезпечно. Тому ми продовжували стояти до тих пір, поки вибухи не стихли. Пройшов деякий час... Вибухи поруч вже стали зовсім звичним явищем. Ми жили у бабусі мого друга на

Most of our neighbours left on the first day of the war. It is now the third day. I remember the first morning. I woke up, and my mother said those terrible words: the war had begun. We hastily packed some necessary things and documents, took our hamster, Jon-ik, and went to my grandparents. Everyone was confused. No one knew what to do. Later, when we went to the shop, there were a lot of people there and not a single crumb of bread. But then some more loaves were brought out. After standing in a two-kilometre-long queue, in which people were silent, we managed to buy bread. Then, as we were returning home, two planes flew over – so low that I could see them very clearly, but we didn't know if they were enemy planes or ours.

By the fifth day, we had become used to the gunshots and explosions. We helped the elderly. My mother and grandparents gave injections, and I carried the medicine. We also started baking bread. The bread was very tasty, but for some reason my mother refused to eat it and told me to eat it. One time, we wanted to breathe fresh air and went outside. Suddenly we heard an explosion. It was so close it made the window panes rattle. I was very scared and wanted to go home, but mother said that it was dangerous in the house. So we remained where we were until the explosions subsided.

цокольному поверсі — там було безпечніше. Цілий день я гралася з котиком у коридорі, бо неподалік стояли танки. А наступного дня, з самого ранку, ми дізналися, що пішли мародери та диверсанти. Сусідка сказала:

— Їдьте, вони вже тут!

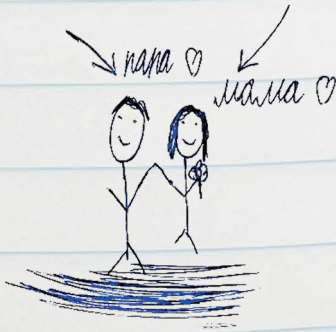
Я тільки встигнула крикнути:

— А Джонік?!

Ми швидко забрали клітку з нашим хом'ячком до автівки, сіли та поїхали. Мосту, що поєднував Ірпін з Києвом, вже не було. Ми проїхали кілька блокпостів, де стояли військові зі стурбованими обличчями. Потім наша дорога пролягала через ліс і на Житомирську трасу, де знову був блокпост. Ми не знали, що це вже були орки і що через п'ять хвилин вони почнуть стріляти по автівках. Ми вижили тільки тому, що в цей момент орки грабували магазин. Було дуже страшно...

Саме тут, на Житомирській трасі, загинули сотні дітей та дорослих. Там були розбиті світлофори, магазини, кафе та машини.

Ми хотіли доїхати до Києва, але в'їзд було закрито. Тому ми без одягу і тільки з шістьома вареними яєчками та двома маленькими пляшками води поїхали до Вінниці.

Time passed: explosions, sometimes quite close, become commonplace. We lived on the cellar floor at my friend's grandmother's house. It was safer there. There were tanks nearby, so, to keep away from outer walls and windows, I spent my days playing with the cat in the corridor.

Then we heard about looters and saboteurs. A neighbour said: "Go, they are already here!"

I just managed to shout: "What about Jonik?!"

We quickly packed the cage with our hamster in the car, got in and drove off. The bridge connecting Irpin with Kyiv was gone. We passed several checkpoints where soldiers stood with worried faces. Then our road ran through the forest and down to the Zhytomyr highway, where there was another road-block. We did not know that it was controlled by Orcs* and that in five minutes they would start shooting at the cars. We survived only because at that moment the Orcs were looting a shop. It was very scary.

It was here, on the Zhytomyr highway, that hundreds of children and adults died. There were broken traffic lights, shops, cafes and cars.

We wanted to get to Kyiv, but that route was closed. So we headed west and south to Vinnytsia – without clothes, and with just six boiled eggs and two small bottles of water.

* A derogatory name for the Russian invaders.

Під час евакуації

Сказати, що довго їхали – це нічого не сказати. Ми їхали понад десять годин. Бензину було мало. Згодом ми знайшли заправку й нарешті доїхали до Вінниці. Нас нагодували й ми одразу лягли спати. Вранці мама навіть не знала, що мені дати поїсти. Ми з'їли «Мівіну», яка була на кухні. Так у нас почалося нове життя у Вінниці. Я почувала себе погано, але підтримка друзів та батьків мене зміцнювала. Тато, який від початку війни пішов до Сил територіальної оборони, не виходив на зв'язок. Нам допомагали волонтери. Я навіть ходила гуляти. Щодня я навідувалася до качок з лебедями, які жили в озері.

Але у Вінниці ми мали тимчасовий прихисток... Треба було рухатися далі. Ми вирішили поїхати до міста Львів.

У Львові я жила дуже довго! Львів дуже змінився в умовах війни. Коли востаннє ми відвідували Львів, то скрізь ходили радісні та усміхнені люди. З початком війни на вулицях було багато воєнних, а в повітрі висів запах тривоги. Усюди можна було побачити плакати, які надихали на перемогу...

Львів завжди нагадував мені горнятко кави, бо якщо кава була гаряча, а погода тепла, то від бруківки віяло теплом. Коли падав дощ й бруківка ставала вологою, то кава

During the evacuation

To say that we drove for a long time is an understatement. We drove for more than ten hours. We were running low on petrol. Eventually we found a filling station and finally reached Vinnytsia. We were fed and went straight to bed. In the morning, my mother didn't know what to give me to eat. We ate Mivina,** which was in the kitchen. That is how our new life in Vinnytsia began. I felt bad, but the support of my friends and parents strengthened me. Dad had gone to the Territorial Defence Forces at the beginning of the war and we did not hear from him. We were helped by volunteers. I went for walks: every day I visited the ducks and swans that lived on the lake. Our shelter in Vinnytsia was temporary: we had to move on. We decided to go to Lviv.

I stayed in Lviv for a very long time. The war changed that city a lot. When we visited Lviv before the war, there were happy and smiling people everywhere. The war brought many soldiers to the streets, and the smell of anxiety hung in the air, as in all of Ukraine. Everywhere, there were posters urging victory.

Lviv always brings to my mind a cup of coffee. If the coffee was hot and the weather was warm, then the cobblestones were warm too. When it rained and the cobblestones became

зігрівала людей своїм теплом... Зараз, якщо лунали сирени повітряної тривоги, всі громадські місця закривали свої двері. І тут кава знову рятувала нас! «Львівська копальня кави» відкриває свої двері і перетворюється у справжнє бомбосховище! Наприклад, якщо ми смакували цукерками або кавою, і починалася повітряна тривога, то треба просто спускатися у копальню. Тут починалися чари: працівники, ніби чарівники, приносили стільці для всіх людей, іграшки для дітей, а також філіжанки, бо було багато охочих випити кави. Тоді поволі страх і тривога відступали...

Також всім видавали по касці, щоб не вдаритися головою. А під кінець повітряної тривоги всі виходили з укриття і насолоджувались містом далі.

Біля будинків я часто бачила мішки з цементом, які зміцнювали будівлі під час обстрілу. А ще на дорогах знаходилися «їжачки», які не давали проїхати ворожим танкам. Пам'ятники на площі Ринок закрили великими плакатами, бо не можна Львову втрачати таку красу.

Я ходила до міської бібліотеки «Леотека». Там я ліпила вироби з глини, багато читала, побувала на святі «Ніч з Гаррі Поттером» і стала учасницею літературного клубу «Джерельце»! Там я познайомилася з пані Марією Людкевич – письменницею, яка відвідувала раніше Ірпінь,

wet, the coffee warmed you.

During my evacuation, the Lviv air-raid sirens often sounded, and all public places would close their doors. But coffee again saved us. The Lviv Coffee Mine opened its doors and became a real bomb shelter. If we were there when the alarm started, we just went down into the mine. There the magic began: the workers brought chairs for everyone, toys for the children, and cups, as there would be many people who wanted to drink coffee. Also, everyone was given a helmet in case they hit their head.

Slowly, fear and anxiety receded – and at the end of the air alert everyone came out of the shelter and enjoyed the city further.

Near the houses, I often saw sandbags. They were for protection during shelling. And there were 'hedgehogs' on the roads to prevent enemy tanks from passing. Monuments on the Market Square (Rynok Square) were covered with large billboards, so that Lviv would not lose these beautiful features.

I visited the city library's Leoteka project. There I sculpted with clay, read a lot, attended the 'Night with Harry Potter' holiday, met the writer Maria Ludkevich, and became a member of the 'Dzherel'tse' literary club. Can you imagine, the club even has its own newspaper?! Maria Ludkevich. has visited Irpin and

знала про наш Парк Письменників... Вона розповіла багато цікавого і я захотіла відвідувати цей клуб! У них навіть є своя газета, уявляєте?!

Також в бібліотеці я навчилася малювати, бо там проводили майстер-клас з малювання.

Я часто гуляла вузькими вуличками Львова з моїми новими друзями. Ми були в зоопарку, музеях та парках. Мені сподобався Львів й львів'яни, але дуже хотілося повернутися у рідний Ірпінь.

Ірпінь відвойований. Повернення

Нарешті. Ми тут! Ми вдома! Але не всі можуть так радіти... Війна в багатьох забрала рідних, тварин, будинки... Деякі домівки були дуже дивно зруйновані: без стін, дах просто лежав на землі, або не було підлоги, а все інше було цілим... Дахи мені нагадували будинки з фільмів жаху. Деякі будинки вціліли, але почорніли від пожеж. Моя кімната також була пошкоджена: вибите вікно, уламки від снарядів — на ліжку, дірки у стіні, стелі... Один великий уламок мама знайшла на подушці. Диво, що він не загорівся! Ми робимо в нашому домі ремонт, як і весь Ірпінь. Я катаюся на велосипеді у Парку Письменників, гуляю Набережною

knew about our Writers' Park. She told me many interesting things.

At the library, I also learned to draw. A master class on drawing was held there.

I made new friends and often walked the narrow streets of Lviv with them. We visited museums, parks and the zoo. I liked Lviv and the people of Lviv, but of course really wanted to return to my native Irpin.

Irpin has been liberated. We return

Finally, we are here! We are home! But not everyone can be so happy. For many, the war took away relatives, animals, houses....

Some houses were destroyed in a very strange way: without walls, the roof just lay on the ground; or there was no floor, and everything else was intact. The roofs reminded me of houses from horror movies. Some houses survived, but were blackened by smoke. My room was damaged: a broken window, shrapnel on the bed, holes in the wall and ceiling. My mother found a large piece of shrapnel on my pillow. It's a wonder it didn't catch fire.

We are doing repairs – like the whole of Irpin. I ride a bicycle in

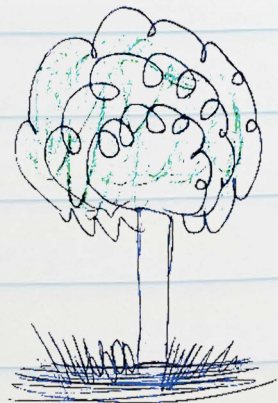
і читаю книжки, але вже з нашої міської бібліотеки! Зараз кінець серпня і незабаром я піду до школи. У нашій школі також триває ремонт, але навчання буде проводитися дистанційно. Я вірю, що після уроків ми знову будемо забігати у Львівську майстерню шоколаду (так, вона також відкривається), щоб поласувати смачними цукерками. Взимку ми будемо кататися на нашій ковзанці біля пам'ятника Кобзарю.

Україна — чарівна країна! Гори, річки, народ, міста... Все сильне та красиве! Слава Україні та ЗСУ!

20 серпня 2022 р.

* * *

Дорогі солдати! Я хочу, щоб в орків було все погано. Щоб вони пішли з нашої землі. Я хочу, щоб у вас була сила, як у сонця. Мені дуже шкода, що я не можу з вами захищати рідну землю. Слава Україні! Героям Слава! Слава Нації, кінець рф!

the Writers' Park, walk along the river embankment and read books. It's good that the books are now from our Irpin city library.

It is the end of August and soon I will be going to school. Our school is also being repaired: teaching will be done remotely. After the lessons, we will once again visit the Lviv Chocolate Workshop (yes, it is open!). In winter, we will skate on our ice rink near the Kobzar (Shevchenko) monument.

Ukraine is a magical country! Mountains, rivers, cities, people... Everything is strong and beautiful! Glory to Ukraine and the Armed Forces!

20th August 2022

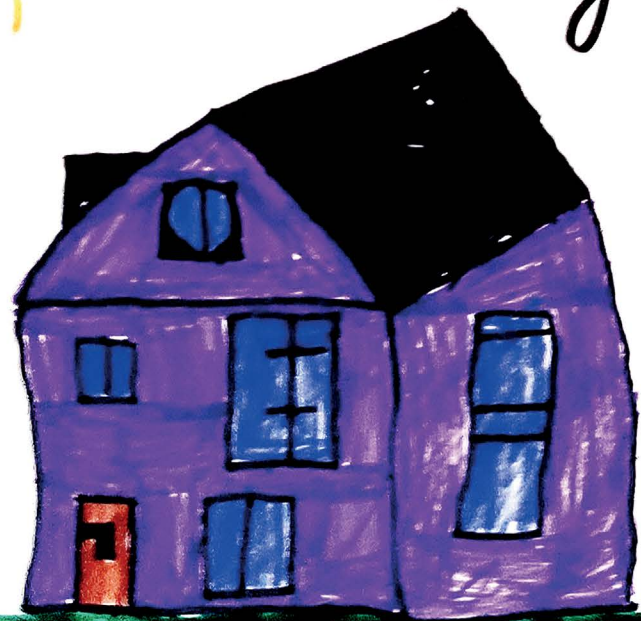
* * *

Dear soldiers! I want the Orcs to do badly. I want them to leave our land. I want you to be as strong as the sun. I am very sorry that I cannot defend my native land with you. Glory to Ukraine! Glory to our heroes! Glory to the Nation, the end of the Russian Federation! (20th June 2022 – in Lviv)

Кіда ми могли подумати, що
в 21 столітті може бути так?
У нас не було ні тривожного чемодан-
чика, ні повного баку бензину.
Війна застала нас непередбаченими.

Я хочу до дому!!!

Росія їд
уть з
України!!!
вон

I want home!!!
Russia leave Ukraine!!! away

Ми змушені були почути і побачити
що таке війна....

Did we think that this could happen in the
21st century? We didn't have an emergency
suitcase or a full tank of petrol.

The war caught us unprepared...

We were forced to hear and see what war is.

Later, after Irpin was liberated, we saw
on a drone video that our house was damaged.

The roof was completely gone.

Згодом, після звільнення Ірпеня,
на відео з дрона, ми побачили, що
наш будинок пошкоджений.

Товариство знає дах....

Ірпінь – мій дім

29 липня 2022 року я повернувся до свого рідного міста Ірпінь — побитого, але нескореного. Через клятих рашистів мої емоції заховалися всередину, було складно їх показувати. Я відчував біль — біль за місто, за людей, які залишилися без домівок, з розбитим серцем та розділеною сім'єю.

Йдучи по безлюдних вулицях, важко уявити, що відбувалося тут у той страшний березень. Але я щасливий, що побачив свою сім'ю, повернувся до рідної домівки, зустрівся з друзями, які пережили окупацію. Потроху життя налагоджується. І всі позитивні емоції мотивують нас.

Дякуючи ЗСУ, ми можемо почувати себе в безпеці та чекати на ПЕРЕМОГУ.

Місто моєї мрії

Дім... Коли я промовляю це слово, мене огортають теплі почуття. Домом може бути не тільки будівля, а й місто, країна, людина.

Для мене домом стало одне чарівне місто в одній надзвичайно чарівній країні, де я зустріла справжніх чарівників. У цьому місті я вперше пішла до школи, зустріла перших друзів і вперше пізнала красу довколишнього світу. Це місто пахне для мене квітучими деревами та садками, літньою свіжістю та прохолодою набережної, сосновими лісами та парками. Коли мене попросять описати, яким я бачу місто, то я відповім, що там завжди лунають сміх дітей та тихі неквапливі розмови дорослих, а навесні — щебетання пташок та жужання бджіл.

Сьогодні, йдучи вулицями, ти помічаєш зруйновані, покалічені війною будинки. Незважаючи на це, місто продовжує жити і квітнути. Воно є активним учасником та ініціатором цікавих та корисних заходів, підтримує та розвиває молодь, обирає шлях до кращого життя. Це місто, де хочеться жити, де відчуваєш затишок і комфорт. Де б ти не був, ти завжди хочеш повернутися сюди.

Це місто моєї мрії. Це місто Ірпінь!

The city of my dreams

Home. When I say this word, I am filled with warm feelings. Home may not be just a building, but a city, a country, a person. For me, home was a magical city in an extremely magical country, where I met real magicians. In this city, I went to school for the first time, made my first friends and discovered the beauty of the surrounding world. This city smells of blooming trees and gardens, the summer freshness and coolness of the river embankment, pine forests and parks. When I am asked to describe how I hear the city, I will say that there is always the laughter of children and quiet leisurely conversations of adults, and in spring the chirping of birds and hum of bees.

Today, walking through the streets, you see war-damaged and destroyed houses. Nevertheless, the city continues to live and flourish. It is an active participant in, and initiator of, interesting and useful events. It supports and develops young people, and seeks the path to a better life. This is a city where you want to live, where you feel secure and comfortable. Wherever you are, you always want to return here.

This is the city of my dreams. This city is Irpin!

Данило Нога, 9 років (малюнок)

Ірпінь – мій дім

Дім... Це місце, де душа перебуває в гармонії з рідним містом, його ніжним і світлим повітрям, щирими усміхненими людьми, затишною атмосферою.

Повернення додому після визволення — це дуже зворушливий момент, адже пошрамована від жахливих подій душа пробуджує всередині світлі промінці надії у майбутнє на вільній землі.

Милий дім, ти вистояв! Твої стіни лікують і заспокоюють, допомагають впоратися з бурхливими емоціями, які переповнюють після повернення. Важко передати словами, як важко дивитися на зруйновані будинки, обгорілі дерева, які є легенями нашого міста.

Дивлячись на моє хоробре місто, у мене не залишається сумніву, що наш народ переможе і обов'язково відновить зруйновані території. Я пишаюсь, що моє місто — герой. Не дивлячись на все те, що випало на його долю, він такий же рідний і продовжує вселяти надію у щасливу долю.

Мій дім — Ірпінь

Ранок 24 лютого увірвався в наше життя неймовірною тривогою, сколихнув нашу свідомість, вибивши ґрунт з-під ніг, вливши у жили холод, несприйняття і неприйняття того, що відбувається навколо. Ранок — час пробудження всього живого — для нас став часом невимовного болю, який не зможе стихнути навіть через роки. Для нас почалася нова реальність, небачена, незнана раніше. У наше щасливе, розмірене життя увірвалася війна. Відтоді ми навчилися засинати під звуки обстрілів та повітряних тривог, дивитися на світ через заклеєні вікна, діряві стіни та дахи. Здавалося б, яка це романтика — бачити зорі над головою, якщо не зважати, що дивишся на них через стелю власного будинку, або того, що від нього залишилося. Ми не просили нікого нас звільняти! Від чого ви нас звільнили? Від даху над головою, від спокійного майбутнього, від рідних і близьких, від життя? Яка нісенітниця! Яка жахлива брехня!

Ніщо не робить людей настільки близькими і сильними, як спільне горе. Українці – неймовірна нація! Ми навчилися готувати їжу просто неба під обстрілами, ми навчилися підставляти один одному плече, ділитися останнім краєм хліба, лікувати, допомагати, донатити і просто надихати на

My home is Irpin

The morning of 24th February 2022 burst into our lives with incredible anxiety. It shook our consciousness, knocked the ground from beneath our feet, poured coldness and insensitivity into our veins, and rejection of what was happening around us. Morning, the time of awakening for all living things, became a time of indescribable pain; a pain that will not go away even after many years. A new reality began; hitherto unseen, unknown. The war broke into our happy, well-regulated lives. Since then, we have learned to fall asleep to the sound of shelling and air raids; to look at the world through taped windows, or holed walls and roofs. It would be romantic to see the stars above your head, if it were not that you were looking at them through the ceiling of your own house – or what is left of it. We didn't ask anyone to free us! What did you free us from? From a roof over our heads, from a secure future, from family and friends, from life? What nonsense! What a terrible lie!

Nothing makes people as close and strong as shared grief. Ukrainians are an incredible nation! We learned to cook food in the open air under shelling; we learned to support each other, share the last piece of bread, heal, help, donate and simply inspire each other to do great things. And believe me – our na-

подвиги. І повірте, наша нація непереможна! А як можна перемогти добро, людяність, здатність до самопожертви заради інших? Нас не зламати!

Пригадую той момент, коли ми залишилися у місті, поруч з ворогом, який вперто намагався прорватися до Києва. Паніка, відчай, метушня і разом з тим щоденні вчинки простих людей, які наближали нашу перемогу. Пам'ятаю, як продавчиня у магазині сказала схвильованим подіями покупцям: «Не хвилюйтеся, я з вами тут до кінця, я нікуди не поїду і щодня пектиму хліб.» Це вселило віру, дало надію, відчуття того, що ми разом, ми одна велика родина і тільки разом можемо вистояти і протидіяти ворогові. Я не знаю чоловіка, який вивозив нас із напівзруйнованого міста, я навіть забув його ім'я, але точно впевнений, що моя мама молиться до Бога щодня за його здоров'я.

Із болю, відчаю, горя викристалізувалося те, що завжди, споконвіку, було в українській душі: любов до батьківщини, добро до ближнього і безмежна жага до життя! Невже ви думаєте, що це можна здолати?! Я вірю в нашу перемогу, вірю всім серцем! Бо за нами Бог і за нами правда людська!

Єгор Кормильцев, 12 років (малюнок)

tion is invincible! How can goodness, humanity, and the ability to sacrifice for the sake of others be defeated? We cannot be broken!

I recall the time when we stayed in the city, next to the enemy, who was stubbornly trying to break through to Kyiv. Panic, desperation, commotion, and next to that, the everyday actions of ordinary people who brought our victory closer. I remember the saleswoman in a store who assured agitated customers: "Don't worry, I'm here with you until the end. I won't go anywhere, and I'll bake bread every day." It instilled faith, gave hope, the feeling that we are together, one big family, and only together can we resist and oppose the enemy.

I don't know the man who took us out of the half-destroyed city. I have forgotten his name, but I'm sure that my mother prays to God every day for his well-being.

Out of the pain, despair and grief, crystallized what, from time immemorial, has always been in the Ukrainian soul: love for the motherland, kindness to one's neighbour, and a boundless thirst for life! Do you really think you can beat that? I believe in our victory. I believe with all my heart, because God and human truth are behind us!

Yehor Kormyltsev, 12 years old (picture)

ВЕСНА ПЕРЕМОГИ

Як тільки тоне сніг, то трава знову починає буяти, насіння проростати, а білий холод змінюється життям. Війна, наче сіра хуртовина, проганяє усе живе з місцини, вбиває, пригнічує існування радості, безпеки й щастя. Але рано чи пізно сніг розтає, з'являється зелена благодать, і все знову повертається на свої місця. Війна – щось схоже, чи не так? Після нашої перемоги країна повільно повернеться до того, якою вона була. Вона навіть стане ще гарнішою: відбудує дороги додому, ростиме й буятиме, як весняна трава під лагідним леготом та живлющим промінням сонця. Яким буде наш рідний Ірпінь після перемоги? Мені здається, що міста, навіть вщент зруйновані кривавою рукою, без єдиного шансу на щасливе майбутнє, гордо розквітнуть у свіжих барвах нового часу. Правда, часу потрібно буде немало, щоб знову побачити своє місто у сяйві тисячі рідних усмішок.

Ірпінь — моє рідне місто, місто-герой. Хоробре місто, що відважно оборонялося і не давало ворогові жодного шансу прорватися до столиці. Жахлива навала зранила моє місто, підрізала йому крила, але не зламала його. Майже кожен будинок, кожен дім виблискує розбитим склом вікон,

вугільно-чорними стінами, зруйнованими балконами, визирає дірками від уламків мін.

Впевнена, що на відновлення підуть десятки років, та це дасть свої плоди: Ірпінь вже не буде зламаною цеглиною. Місто отримає нову хвилю популярності та шану своїй хоробрості. Ірпінь, мабуть, буде мати вигляд заповітного райського саду, оази духовної сили та життєвої гармонії. Ковток свіжого повітря серед урбаністичного активного життя.

Птахи завжди повертаються додому з вирію — це знає і дитина. Звісно, наші земляки повернуться з інших сіл, міст, областей, країн. Вони не впізнають колись знайомі землі, просочені рідною та ворожою кров'ю. На цих землях з часом проросте нове життя.

Постане з темряви нескорений Ірпінь

Найкращі загальнолюдські цінності, принаймні на нашому континенті, прийнято називати європейськими. Це насамперед демократія, гуманізм, свобода вибору людини тощо. З огляду на це, географічний поділ Євразії доповнюється ще одним критерієм розмежування на дві частини. Україна ж знову опинилася у центрі: географічно і світоглядно є частиною Європи, проте щоразу мусить доводити це своїм сусідам. З одного боку, європейці довго «придивлялися» до нас, а з іншого – дикий азіатський тиран прагне знову захопити державу й утворити тоталітарну колонію.

Сьогодні Збройні сили України, як і кожен з нас, у кровопролитній боротьбі виборюють право на свободу. Війна, яка триває майже рік, дала змогу переосмислити багато речей. Так, на початку вторгнення росіян ми, ірпінчани, відчували цілу гаму емоцій: від страху і тривоги за себе та рідних — до гордості за воїнів ЗСУ і тероборонців. Розуміння, що перемога буде за нами, з'явилося ще в березні. Саме тоді наш гордий Ірпінь звільнився від ненависної окупації.

Часто замислююся, яким буде майбутнє нашої держави

The unconquered Irpin will emerge from the darkness

The best common human values, at least on our continent, are usually called European. They are primarily democracy, humanism, freedom of human choice, etc. In view of this, the geographical division of Eurasia is supplemented by another criterion for dividing it into two parts. Ukraine, on the other hand, found itself in the centre again. Geographically and ideologically, it is a part of Europe, but every time it has to prove it to its neighbours. On the one hand, the Europeans have been 'watching' us for a long time; on the other hand, a wild Asian tyrant is trying to seize the state again and form a totalitarian colony.

Today, our Armed Forces, like each of us, are fighting in a bloody struggle for the right to freedom. The war, which has been going on for almost a year, made it possible to rethink many things. Thus, at the beginning of the Russian invasion, we, the residents of Irpin, felt a whole range of emotions: from fear and anxiety for ourselves and our relatives, to pride in the soldiers of the Armed Forces of Ukraine and Territorial Defence Forces. However, back in March the understanding emerged that victory will be ours. It was then that our proud Irpin was freed from the hated occupation.

після перемоги? Я уявляю Україну повноправним членом ЄС, адже кожен мешканець Європи оцінив кмітливість, працьовитість, підприємницьку ініціативу і разом з тим добро, чесність і вміння допомогти в біді ближньому. Думаю, ми погодимося і на членство в НАТО, адже наші воїни довели: вони найсильніші у світі, бо вміють ефективно користуватися будь-якою зброєю, проводити успішні військові операції, цілеспрямовані й мотивовані. Крім того, за квитки в ці міжнародні товариства ми заплатили власною кров'ю.

Зараз триває війна, але з кожним днем відчуваю наближення перемоги. Моя віра в перемогу непохитна. Так, тоді світ по-іншому погляне на нашу державу і визнає те, у чому ми переконалися давно: Україна – це Європа, а Європа без України неможлива. Це доводить приклад мого рідного міста: Ірпінь, учора поранений, понівечений ворогом, сьогодні відроджується: люди ремонтують свої домівки, відновлюють інфраструктурні об'єкти, до рідних осель повертаються мешканці міста. Як після зимового сну, настає квітуча весна, так після важких боїв із ворогом настає перемога.

Незламність наших воїнів щодня наближає перемогу, адже світло завжди перемагає темряву. І постане з

I often wonder what the future of our state will be like after victory? I imagine Ukraine as a full member of the EU, because every resident of Europe has appreciated intelligence, hard work, entrepreneurial initiative, and at the same time kindness, honesty and the ability to help a neighbour in need. I think that we will also agree to membership in NATO, because our soldiers have proven that they are the strongest in the world, because they know how to effectively use any weapon, conduct successful military operations, are purposeful and motivated. Besides, we paid for the tickets to these international societies with our own blood.

Although the war is still ongoing, I feel victory is getting closer every day. My faith in victory is unshakable. Yes, then the world will look at our country in a different way and recognize what we have been convinced of for a long time: Ukraine is Europe, and Europe is impossible without Ukraine. This is proved by the example of my native city. Irpin, yesterday wounded and mutilated by the enemy, is today reviving: people are repairing their homes, restoring infrastructure facilities, residents of the city are returning to their homes. As, after winter sleep, comes blooming spring, so, after hard battles with the enemy, comes victory.

The indomitability of our warriors brings victory closer every

темряви нескорений Ірпінь, місто-герой, місто-фортеця, що захистила столицю держави. Мирні будні поволі загоять рани мого містечка, а в чистому небі літатимуть тільки птахи.

day, because light always defeats darkness. And the unconquered Irpin, a Hero City, a fortress city that protected Kyiv, our capital, will emerge from the darkness. Peaceful everyday life will slowly heal the wounds of my town, and only birds will fly in the clear sky.

І Р П І Н Ь

Мій Ірпінь

Добре пам'ятаю той жахливий день у моєму житті. 24 лютого 2022 року я прокинулася дуже щасливою. Напередодні був день мого народження. Моя дитяча кімната нагадувала мені казкову хатинку маленької принцеси — кольорові кульки, подарунки, моє рожеве, неймовірної краси плаття.

І все це щасливе, дитяче життя обірвалося в один момент. Почалася війна...

Моя кімната, мій будинок, моя мила тиха вуличка, мій рідний Ірпінь — усе це ми швидко залишали під страшні звуки вибухів та постійних обстрілів.

Потім був один довгий день тривоги та очікування. Тільки добрі, але такі сумні мамині очі та постійні ніжні обійми рятували мене.

Влітку ми повернулися додому. Хотілося плакати від побаченого навкруги. Війна залишила свій жахливий слід на будинках, парканах, дорогах, машинах та деревах. Мені було жалко, що таке лихо сталося з моєю маленькою батьківщиною, моїм дорогим містом.

Але з кожним днем наш Ірпінь змінювався, піднімався, відновлювався.

My Irpin

I well remember that terrible day in my life. On 24th February 2022, I woke up very happy. It was the day after my birthday. My bedroom reminded me of a fairy-tale house of a little princess – coloured balls, gifts, my pink dress of incredible beauty.

And all this happy childhood life ended in one moment. The war began...

My room, my house, my sweet, quiet street, my native Irpin – we hurriedly left all this to the terrible sounds of explosions and constant shelling.

And then there was one long day of anxiety and waiting. Only kind, but such sad, mother's eyes and constant warm hugs saved me.

We returned home in the summer. I wanted to cry from what I saw around me. The war had left its terrible mark on houses, fences, roads, cars and trees. I was sorry that such a disaster happened to my small homeland, my beloved city. But every day our Irpin changed, rose, was recovering. People did and are doing everything to restore normal life for all residents. So my school is being rebuilt. I imagine how we will all meet in September – in our class!

Люди робили і роблять все для того, щоб повернути нормальне життя для всіх мешканців. Ось і ліцей мій відбудовують. Уявляю, як ми усі зустрінемося у вересні, в нашому рідному класі!

Мама каже, що я подорослішала, не так радію іграшкам. Просто я думаю зовсім про інше.

Мрія зараз у всіх нас одна. На Новий рік та свій день народження я загадала одне бажання і повторюю його щодня, коли лягаю спати: перемоги, миру, злагоди моїй дорогій Україні, моєму рідному Ірпеню, моїй найкращій родині, усім і кожному!

Mum says I have grown up. I don't enjoy toys as much as I did before; I'm just thinking about something else entirely.

We all have the same dream now. For the New Year and my birthday, I made one wish, and I repeat it every day when I go to bed: "victory, peace, harmony to my dear Ukraine, my native Irpin, my best family, to everyone!"

ІРПІНЬ - МІЙ ДІМ

Білі, як сніг, крила перерізали голубе небо. Вони були гострими, тонкими, але водночас сильними. Цей птах – білий голуб — звична для нас і в той же час дивовижна істота. Своїм існуванням птах уособлює невинність, свободу, світло і, звісно, прагнення до миру.

Одного зимового вечора птах сидів на даху головної будівлі міста. Він дивився на захід сонця. Коли надокучило, голуб захотів перелетіти кудись, аби побачити інші зграї, інших пташок, людей. Але йому це здавалося неможливим. Думки, що його життя «вічне», розвіювалися, як дим...

Рано-вранці птах прокинувся від дивних звуків — зграя ворон навідалася у місце, де голуб зазвичай відпочивав. Непрохані гості прагнули захопити територію даху, де піввіку не було чужинців. Усі голуби вимушено залишили рідну домівку і шукали прихисток деінде. Наш вигнанець залетів у старий хлів, де сиділа літня жіночка зі своїми улюбленими-кошенятами. Голуб засумував за рідною домівкою, за заходом сонця, яким насолоджувався щовечора, і маленьким куточком, де звик сидіти, ласуючи зернятками.

На жаль, я, як і мої рідні, друзі, опинилася у складній життєвій ситуації головного героя цієї сумної історії. Після

навали окупантів більшість дорослих і дітей з Ірпеня та інших міст України нагадують голуба з казки, яку я придумала. На щастя, у більшості «пташок» нашої країни є щасливе продовження своєї історії. Завдяки нашим воїнам, оборонцям рідної землі, ми повернулися в рідний Ірпінь, у свої домівки, побачилися з друзями і рідними, знову вдихнули на повні груди повітря. Буденне життя до 24.02.2022 тепер здається казкою, яку неможливо повернути.

Друзі, пам'ятаймо: ми повинні цінувати кожну мить нашого життя! З усіма, хто пам'ятає і діє, ми вистоїмо. Вистоїмо, як вистояв Ірпінь, наш дім, десятки сіл і містечок нашої країни...

Ірпінь

Ірпінь — це місто, де я народилася, виросла і жила до сьогодні. Це місто є частинкою мене, дуже важливою складовою мого життя. І залишати його — це наче відривати щось дуже цінне від серця.

Ірпінь — це мій улюблений куточок, де я завжди проводжу своє дозвілля з друзями та сім'єю. Пригадую час, коли я ще ходила в дитячий садок. Навесні дуже любила гуляти з батьками в парку «Покровського». Улюблені гойдалки, блукання доріжками, присмак солодоців — це все незабутньо.

Зараз я замислююсь, як сильно моє місто змінилось: головна площа, кожна вулиця, і навіть все навколо мого дому. Незважаючи на важкі часи, все потроху відбудовується, ремонтується.

Пам'ятаю, що дуже любила рідний Ірпінський ліцей №3. Та й зараз люблю його не менше. Тоді, в молодшій школі, я завжди з нетерпінням чекала на урок фізичної культури, щоб погратися на спортивному майданчику. А ще дуже любила шкільну бібліотеку — за її таємничу атмосферу, запах книжок. Читання — це моя окрема любов.

Обожнюю нашу набережну. Там є багато різних

спортивних майданчиків, де можна пограти у баскетбол, багато лавок, де можна присісти і помилуватися красою довкола. Інколи я хочу побути наодинці з собою. Для цього достатньо пройтися довгими доріжками. Особливими фарбами грають краєвиди ввечері чи рано-вранці. Ірпінська набережна — ідеальне місце, де можна провести свій день, насолоджуючись неймовірною красою природи та відпочиваючи від міської метушні. Це місце варто відвідати хоча би раз у житті, щоб зрозуміти наскільки це чудово — відпочити від усього та просто розслабитися.

Ірпінь — мій рідний дім, місце, до якого я завжди повертаюсь. Це місто, яке захоує в себе з першого погляду і наповнене позитивними емоціями. Я дуже вдячна за те, що народилася і живу саме тут. Це місто завжди буде моїм домом і спогади про нього назавжди залишаться у моїй душі. Нехай воно залишається таким же затишним та чудовим, яким його пам'ятаю з дитинства.

Ukraine is my HOME 🇺🇦

Лист Ірпеню

Привіт, мій рідний Ірпіню!

Це я, Соломія. Мені вже п'ять років.

Ми зовсім мало з тобою провели часу, всього чотири роки, але я тебе полюбила всім своїм серцем.

Ти подарував мені і моїй сім'ї багато щасливих днів.

Я тут народилася, гуляла стежками найкрасивіших парків, милувалася найпрекраснішими соснами, бігала між фонтанами і слухала спів пташок у лісі.

Минув рік, як я тебе не бачила. Ти змінився. Ти тепер Герой. Зараз я живу далеко-далеко від Тебе. Я і мої маленькі братики тут перебуваємо в безпеці. Але я дуже сумую за Тобою.

Інколи Ти мені навіть снишся, і я така щаслива в тих снах. Ми знову разом.

Гріє тепле сонечко і знову дуже голосно співають пташки. І не чути вибухів.

Я обов'язково до Тебе приїду. На жаль, вже немає мого дому, моїх улюблених іграшок, і всі мої сукні згоріли. Але тепер мій дім — це Ти. Кожен куточок, кожен парк, кожен фонтан, кожна пташечка і кожен українець. Я люблю тебе, мій Ірпеню, моє місто-герой. Твоя Соломія. Також герой.

Ірпінь непереможний

Колись моє місто було сповнене радості, сонця, на вулицях яскраво світили ліхтарики, лунав безтурботний дитячий сміх. На Новий рік запускали феєрверки, а влітку ніхто не боявся засиджуватись до пізньої ночі, слухаючи живу музику в парку. У моєму рідному Ірпені панувала гармонія. І ніщо не могло це зруйнувати. Ніхто не зазіхав на наше щастя. Так було до двадцять четвертого лютого...

Раптом сонце заховалося за хмари, сміх вщух і вулиці спорожніли. Куди ж зникли люди? Де мій сонячний, радісний Ірпінь? Навколо запанувала темрява. Вона руйнувала наші домівки, знищуючи добро, руйнуючи мрії та надії на майбутнє. Замість салютів ми чули вибухи, а град уже не асоціювався з поганою погодою. Наше мирне спокійне життя зникло. Та хіба воно зникло назавжди? Ні, погляньте! Ось маленький промінчик світла! Він невеликий, але його достатньо, щоб вселити надію в серця людей. Надію, що темні часи закінчатся.

І справді, зовсім скоро темрява потроху почала розсіюватись. І ми побачили те горе, яке вона принесла. Безліч зламаних життів, багато з яких втрачені назавжди. Темрява не пожаліла нікого. Мій маленький Ірпінь...

Поранений, але незламний. Він мужньо пережив найстрашніше у світі і тепер має почесну нагороду «Місто-герой України». Ми заплатили надто велику ціну, щоб у нашому місті знову засяяло сонце. Тепер ніхто не запитає: «А де це, Ірпінь?», адже він – одне з тих славетних міст, що хоробро захищали нашу столицю від темряви.

Спочатку світло обережно, невпевнено визирало із-за хмар, ніби перевіряючи, чи темрява дійсно відступила. У місті ще було неспокійно, але люди почали потроху повертатися до своїх домівок. І було неважливо, що небезпека ще не пройшла, у думках було лише одне: «Додому! Швидше додому!».

Моє місто почало оживати. На дорогах з'являлося все більше машин, а на вулицях – все більше людей. У парках знову звучав дитячий сміх та гавкіт собак. Наше звичне життя ніби поступово поверталось. Але зруйновані будівлі, сліди від куль на деревах та парканах, дірки від гранат у асфальті не зникли. До нашого буденного життя додалися повітряні тривоги, які кожного разу змушують серце битися в шаленому темпі і викликають паніку, яка боляче стискає груди.

Після перемоги моє місто буде жити, як раніше. Тут знову запанує гармонія та спокій. Не буде ні повітряних тривог, ні

вибухів, ні руйнувань. Ірпінь знову засяє так само, як сяяв до приходу темряви. І не буде більше сліз та болю. Будуть лише щастя та сміх, засвітиться ще не одна новорічна ялинка, лунатиме не один концерт, а щасливі ірпінчани святкуватимуть перемогу. Бо ми – незламні! Бо світло завжди перемагає темряву!

Аня Стоцька, 8 років (малюнок)

Ірпінь — мій дім

Любий друже, сьогодні я запрошую тебе в гості до міста, яке я вважаю рідним. Я називаю його своїм домом, оскільки народилася і живу тут, і найголовніше – я відчуваю гордість за нього. Так, Ірпінь – моя беззаперечна гордість.

Мені не соромно запросити сюди свого найкращого друга, бо моє місто гостинно зустрине його духом давньої історії, живописними природними краєвидами, естетикою споруд сучасності. Мені буде надзвичайно приємно, коли ти разом зі мною прогуляєшся вздовж річки Ірпінь і почувеш оповідь про те, що саме тут свого часу працював Будинок творчості письменників і як визначні українські поети Максим Рильський та Андрій Малишко ловили в річці щук та карасів, а гуморист Остап Вишня полював у найближчому лісі на зайців. А ще ми з тобою відпочиватимемо і насолоджуватимемося активним дозвіллям у затишку сучасних ірпінських парків. Ми пообідаємо в одному з привітних місцевих кафе і пройдемося центральною площею міста, віддаючи шану скульптурі ще зовсім юного Тараса Шевченка, захоплюючись буянням квітів на доглянутих клумбах і спостерігаючи за грою веселих фонтанів. Увечері ми обов'язково милуватимемося неповторним заходом

сонця над Ірпінем і мріятимемо про новий, прийдешній день. І він, цей день, обов'язково настане, оскільки моє місто, зболене і втомлене навалюю рашистів, вистояло і знову розквітло!

Любий друже, я і моє місто-герой Ірпінь дуже чекаємо на тебе!

Іванка Кіркiж, 5 років (малюнок)

Місто перспектив

Є багато різних міст і селищ, але найгарніше, найрідніше та найкрасивіше – це Ірпінь. Тут я народилась, зробила перші кроки, познайомилась з першими друзями, які зі мною прийшли у перший клас нашої школи №12. Я щаслива, що моє дитинство проходить у цьому затишному містечку з красивими і зеленими парками, фонтаном у центрі міста, улюбленою набережною. Скільки спогадів зображено на світлинах соціальних мереж! Ми жили щасливо і будували плани на майбутнє. Але 24 лютого наше життя змінилося назавжди. Я прокинулася від голосу мами. Вона плакала і говорила, що розпочалася повномасштабна війна. Я була дуже налякана, мене почало трусити. Ми не хотіли вірити, що це війна. А потім було чути постійні звуки вибухів і ми провели 9 днів у підвалі. Була надія, що все це закінчиться, але цього не трапилось. Тому ми прийняли рішення їхати з Ірпеня. Було дуже важко на душі... Моє рідне місто, як ми без тебе?

Ірпінь – це місто-герой. Саме ці слова я почула від свого тата тридцятого березня. У цей день наш Ірпінь звільнили від російських солдат. Ми називаємо людей героями не просто так. Для того, щоб закарбуватися у пам'яті, потрібно

мати мужність, силу, необхідно здійснити подвиг, який буде корисний для народу і запам'ятається на всі часи. Є багато питань: чому так трапилось? Чому російські загарбники знищували наш рідний Ірпінь? Вірю, що в майбутньому не буде війни.

Ми повернулись додому, у своє затишне місто, зруйноване, але нескорене. І знову життя відроджується. На вулицях можна побачити багато людей, дороги переповнені автівками – все, як і раніше, до війни. Я люблю гуляти в парках свого міста. На його галявинах можна розстелити покривало і потім довго лежати в тіні дерев. Або посидіти на березі річки, погодувати з рук лебедів. Влітку місто тоне у квітах. Вони скрізь: на клумбах, у вазонах на ліхтарних стовпах, на підвіконнях будинків.

Ірпінь – це місто перспектив. З'являються нові сквери, парки, мости, меморіали. Місто постійно змінюється, не стоїть на місці.

Я навіть не уявляю, як можна не любити рідне місто! Адже воно найкраще у світі. Приїжджайте, переконаєтеся в цьому.

Ірпінь – мій дім

Мене звати Єгор, мені 11 років. Я живу у місті Ірпінь усе своє життя. Я добре орієнтуюся в місцевості, знаю короткі шляхи та гуляю, не боячись нічого, бо Ірпінь – мій дім. Одного разу я прокинувся від того, що моя мама збирала речі. Мені були незрозумілі її дії, тому я запитав:

– Навіщо ти збираєш речі?

– Почалася війна! – відповіла мама.

У той момент я не міг у це повірити, але гучний вибух неподалік від нашого дому переконав мене в цьому. Моя сім'я зрозуміла, що сидіти у квартирі небезпечно, тому ми спустилися у підвал. Двадцять четвертого лютого о сьомій годині вечора ми зі знайомими виїхали у село неподалік Миронівки. Я дуже хвилювався за друзів, бабусю та дідуся, родичів та свій дім, щоб у нього не потрапила ракета.

Але, на жаль, шістнадцятого березня наш п'ятиповерховий будинок охопило полум'я. Вигорів повністю п'ятий поверх, дах, комунікації, багато квартир пошкодило уламками.

Одного ранку я прокинувся від новини, ЩО ІРПІНЬ ВИЗВОЛЕНО ВІД російської армії. Третього квітня Президент України присвоїв Ірпеню звання «Місто – герой України».

Вікторія Фарфоломєєва, 7 років (малюнок)

Зараз я тимчасово живу у квартирі наших знайомих, поки наш дім відбудовується.

Я дуже сумую за своєю квартирою, ліжком, кімнатою та двором. Коли все було мирно, ми із сусідськими хлопцями грали у хованки, футбол, гойдалися на гойдалках та влаштовували пікніки. Зараз ми цього не робимо, бо нас розлучила війна, але незабаром повинна приїхати гуманітарна допомога з Європи, яка допоможе Україні відбудувати парки, будинки, стадіони, музеї тощо.

На мою думку, через рік Ірпінь, можливо, стане другим Нью-Йорком...

Я обожнюю своє місто!

Ірпінь – мій дім

Війна – це погано.

Я повертаюся в Ірпінь, де не була вже більше року. Сумно. На знайомих вулицях – розбиті вщент будинки. Деякі будівлі зі свіжими бетонними чи цегляними латками. Все виглядає по-іншому... Чому ж так сумно?

На вулицях мало дітей. А до війни... Їх так було багато в Ірпені... Веселий сміх, вигуки під час ігор, просто невеличкі компанії дітей – це те, що я добре пам'ятаю з того життя. До війни.

А ось і мій рідний дім! Тато відчиняє двері і я, трохи хвилюючись, заходжу всередину. Дивно і незвично. Я відвикла від мого дому: забула де і що лежить, яке високе та розлоге дерево росте біля будинку, якими плитками-камінчиками вимощений наш двір. Але я не забула відчуття щастя, спокою, безпеки, що ніби теплим покривалом огортають мене тут.

Ірпінь – мій дім. Коли ми їхали за кордон, рятуючись від вибухів та незрозумілого для мене слова «війна», я побачила на очах моїх рідних стільки сліз, скільки не бачила, мабуть, за все своє життя. Було страшно й важко їхати у невідомість. Було сумно залишати акуратні вулички, доглянуті парки

рідного міста, де так радісно було гуляти з батьками, бабусяю та дідусем, іншими дітьми.

Нарешті ми доїхали до Хорватії. Як тепло й сердечно нас зустріли тут! Яка чудова природа в цій країні! Сонце, море, мигдаль, що ніжно-рожевими квітами трохи нагадував наші весняні абрикоси, які залишились в Ірпені. Все було надзвичайно яскраве і красиве! Але це була чужа краса... Мені не вистачало високих струнких сосон, що хилилися від вітру в моєму рідному місті. Я часто згадувала ліс за нашим будинком в Ірпені. Такого лісу тут не було.

Нам допомогли знайти хороше житло. Я пішла до школи. І тепер ходила туди з понеділка по п'ятницю щодня. Все було прекрасно. Але бабуся майже щочночі тихенько, щоб мене не розбудити, плакала в подушку. Я все чула – і в мене від цього боляче стискалося серце. Я нічим не могла їй допомогти. Я теж хотіла додому. Я намагалась не плакати і радіти життю, щоб рідні не хвилювалися.

Мабуть, я повинна була звикнути до Хорватії. Але чим довше ми там жили, тим більше мені хотілося додому.

І ось я тут. Вдома. В рідному місті, в рідному будинку. На серці якось дивно: ніжно, сумно і трохи боляче. Ірпінь і

схожий і водночас не схожий на те місто, яке я пам'ятаю.
Але все одно хочеться стрибати й кричати від радості! Бо я
нарешті вдома! Тут все своє – найрідніше, найкрасивіше, у
світі такого більше немає ніде!

БІЛА МЕЛАНІЯ
6 РОКІВ, ІРПІНЬ

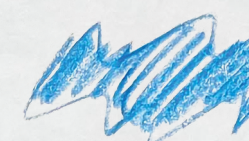
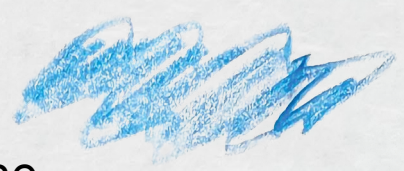
Казки | Fairy tales

Ірпінь – мій дім

Одного разу в чарівній країні, де квітучі поля, великі водоспади, найгарніші світанки та заходи сонця, де наймилозвучніша мова та вільні чудові люди, змінилося все.

Тут мешкають дружні друзі і вони щасливі. Біля зелених гір проходить невелика вулиця, на якій живуть люди на ім'я Львів та Івано-Франківськ. Івано-Франківськ не любить, коли його називають повним ім'ям, тому він просто Іван. Біля них, на паралельній вулиці, у білій хатинці з червоним орнаментом, живуть дідусь з бабусею — Луцьк та Рівне. А на сході цієї незвичайної країни проживає молодь. Їхня компанія складається з хлопчика Дніпро, молодого, але досвідченого Херсона та нерозлучних друзів Донецька і Луганська. В центрі країни — статний Київ, мужній Харків, молода пара Одеса та Миколаїв. Також біля них живуть Черкаси, Суми, дівчина Полтава, файний хлопець Тернопіль, жінка середніх років Вінниця, хлопець Кропивницький. Хмельницький завжди в роботі, тож рідко спілкується з іншими. А дівчинка Чернівці любить проводити час з дітьми з інших країн.

Сьогодні я хочу розповісти про Ірпінь.
Ірпінь – мужній хлопець, який живе поряд із Києвом, по

Irpin is my home

There was once a magical land with blooming fields, great waterfalls, the most beautiful sunrises and sunsets, the sweetest language, and free, wonderful people. And they were happy. That was before everything changed.

Many good friends live there still. In a small street near the green mountains live people called Lviv and Ivano-Frankivsk. Ivano-Frankivsk does not like to be called by his full name, so he is simply Ivan. Near them, on a parallel street, in a white hut with red ornaments, live grandfather Lutsk and grandmother Rivne. And in the eastern part of this unusual country live some young people. Their company consists of a boy called Dnipro; a young but experienced Kherson; and a pair of inseparable friends, Donetsk and Luhansk. In the centre of the country are stately Kyiv; courageous Kharkiv; a young couple, Odesa and Mykolaiv; Cherkasy; Sumy; Poltava, a girl; Ternopil, a nice guy; Vinnytsia, a middle-aged woman; and a guy called Kropyvnytskyi also lives near them. Khmelnytsky is always at work, so rarely communicates with others, and the girl Chernivtsi likes to spend time with children from other countries.

Today I want to talk about Irpin, a brave guy who lives near Kyiv, in the neighbourhood of Bucha. As our story begins, his

сусідству з Бучею. Вони мають охайну хатинку, стіни якої пофарбовані в яскраві кольори. Поруч розкинувся садок вишневий, ростуть маки і цвітуть каштани. З даху хатинки вночі можна спостерігати за зорями. Коли починається дощ, Київ приходить в гості до Ірпеня та Бучі пити каву з його фірмовим Київським тортом.

У їх житті не було жодних перешкод, смутку чи горя. Але люди з сусідньої країни заздрили їхнім вишневим садкам, охайним лісам та щастю.

Одного дня люди з росії захотіли забрати це все собі. Вони прийшли до Бучі та Ірпеня і сказали:

— Віддайте нам ці пейзажі, теплі ночі, неймовірні квіти та свою культуру.

— Доброго ранку, хлопці! Навіщо це вам? У вас також є і ліси, і гори, і квіти, і мова. Чому ми повинні вам щось віддавати?

— Ти не розумієш! У вас і зорі яскравіші, і землі родючіші, і квіти пахучіші. Ми теж це хочемо! — промовив один із воїнів.

Буча почала кричати:

— Допоможіть, будь ласка! Мені боляче! Прошу вас! Боляче! — її голос розривався від страху. Росія палила її, рвала волосся, обпалювала тіло вогнем.

Ірпінь одразу хотів кинути на допомогу, але російські солдати схопили його та зв'язали. Тоді орки планували йти

house is neat; its walls painted in bright colours. Nearby is a cherry orchard; poppies grow and chestnuts bloom. At night, you can watch the stars from the roof of the Irpin hut. When it rains, Kyiv visits Irpin and Bucha with his renowned Kyiv cake, and they drink coffee together.

There were no obstacles, sadness or grief in their lives. But people from a neighbouring country, called Russia, envied their cherry orchards, neat forests and happiness.

Those people from Russia wanted to take all the beautiful places and the happiness for themselves. One day, they came to Bucha and Irpin and said:

“Give us these landscapes, warm nights, incredible flowers and your culture.”

“Good morning, guys! Why do you need those things that are ours? You also have forests, mountains, flowers, and language. Why should we give you anything?”

“You don’t understand! You have brighter stars, more fertile lands, and more fragrant flowers. We want them too,” said one of the soldiers.

Bucha started shouting:

“Help please! It hurts! I ask you! It hurts!” Her voice cracked with fear. Russia burned her, tore her hair, burned her body with fire.

до Києва в «гості», аж раптом Ірпінь почув сильний вибух. Це трапилося близько четвертої ранку. Було чутно страшні крики. Стало лячно. Офіцер подивився на Ірпеня і бридко розсміявся.

— Ні! Тобі не здолати мене! — вигукнув Ірпінь.

— Це тобі, дитино, не здолати мене! — офіцер знову засміявся.

Буча продовжувала голосити та кликати на допомогу. Вибухи щоразу ставали сильнішими.

— Я не хочу помирати, врятуйте мене...

Ці слова розривали серце. Ірпінь почали лупцювати. Раптом це почув могутній Київ і надіслав підмогу.

У той час чарівний хлопець Ірпінь вирвався та визволив Бучу. Вони сиділи обіймаючись і плакали. Дівчина промовила лише кілька слів:

— Ірпінь, коли я з тобою, я вдома...

Irpin immediately wanted to rush to help, but Russian soldiers, Orcs, grabbed him and tied him up.

The Orcs were planning a 'visit' to Kyiv. One day, around four in the morning, Irpin suddenly heard a loud explosion. Terrible screams were heard; it became scary. The officer looked at Irpin and laughed menacingly.

"No! You can't beat me," Irpin shouted.

The officer laughed again: "It's you, child, who can't beat me."

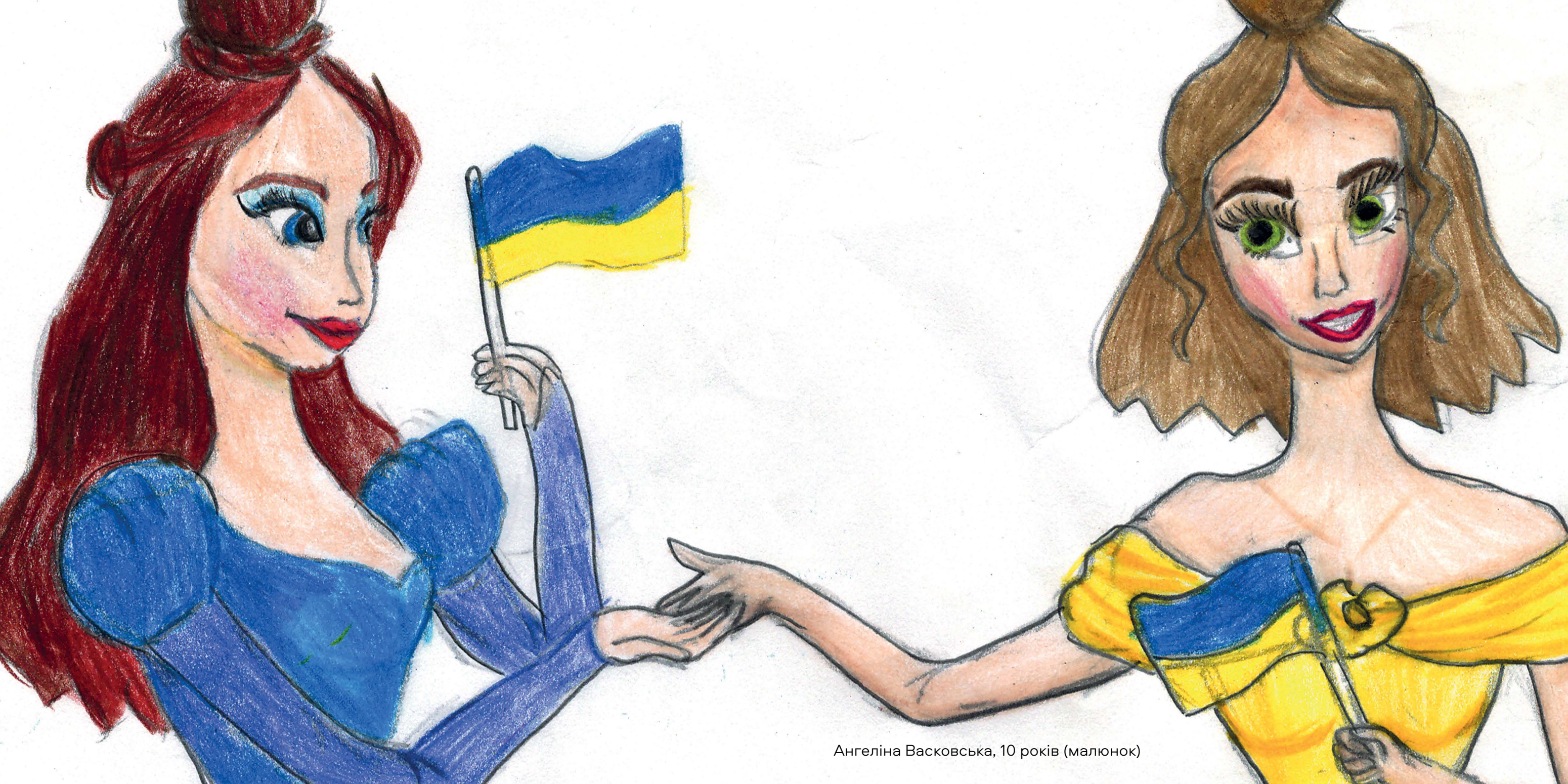
Bucha continued to wail and call for help. Succeeding explosions became louder each time.

"I don't want to die, save me..."

These words were heart-breaking. Irpin too began to be heavily assaulted. Then mighty Kyiv heard and sent help.

The charming boy Irpin escaped and freed Bucha. They sat hugging and crying. The girl, Bucha, spoke only a few words:

"Irpin, when I'm with you, I'm at home."

Ангеліна Васковська, 10 років (малюнок)

Ірпінь — мій рідний дім

Є такий гарний парубок Ірпінь, а його рідна мати — Україна. Мав у родині багато братів та сестер. Усі вони були дуже красиві, дружні та щасливі, любили один одного. Але найулюбленішим братом серед усіх в Ірпеня був Київ. Вони були як нерозлий вода. Завжди допомагали одне одному та підтримували в складних ситуаціях. Але як завжди, країна-агресор росія заздрила братам і сестрам, тому хотіла підкорити їх, розлучити, роз'єднати. Тому запланувала знищити їх 24 лютого 2022 року.

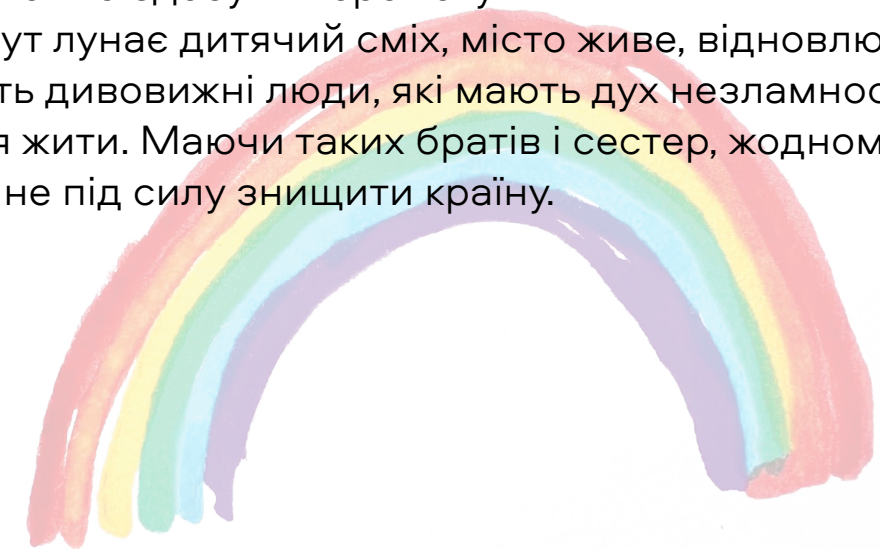
Зима, холодно, морозно. П'ята ранку. Небо зачервонілося від ракетних ударів. Мужні брати і сестри стали на захист своєї рідної неньки. Плеч-о-пліч захищали рідну землю, рідний народ, незалежність та суверенітет. В очах у них палала злість та ненависть до ворога. Точилася запекла боротьба... На жаль, були і втрати, і поразки... Але ніщо, жоден ворог, не міг зламати силу братів та сестер. Весь удар на себе прийняв Ірпінь, захищаючи брата Києва. Ненависть до ворогів давала силу ірпінчанам, вони до останнього не залишали місто, бо знали, що за ними стоїть Київ — рідний брат. Вони підривали російські танки, знищували артилерію, копали окопи, вели запеклі бої, розстрілювали піхоту. Бій

вівся за кожен будинок, квартал, вуличку. Вони стояли на смерть, бо знали одне: Київ не можна віддати ворогам. Київ почув, що Ірпінь опинився в біді, і почав доставляти медикаменти та зброю своєму братові. І благав при цьому: — Не вмирай, будь ласка, Ірпеню! Ти сильний! Тільки тримайся!

— Я все ще живий і буду жити, вистою усім смертям на зло. Дякую, брате, — відповів Ірпінь.

Зібравши всі сили, Ірпінь завдав останнього удару ворогові. Не вдалося росіянам знищити Ірпінь, Київ, Бучу, Гостомель, Бородянку... Ірпінь дуже постраждав, але не скорився. Сьогодні йому також важко, бо потрібно відбудовуватись. Ірпінь — місто-герой і подолає будь-які труднощі, бо брати і сестри знають, що тільки разом, в єдності, можна здобути перемогу.

Зараз тут лунає дитячий сміх, місто живе, відновлюється. Тут живуть дивовижні люди, які мають дух незламності і бажання жити. Маючи таких братів і сестер, жодному ворогові не під силу знищити країну.

Це малюнок для татка, де він крокує і все
довкола стає таким, як було колись, цвітуть
будинки, розквітають дерева та кущі...

Те, що трапилося, ми не могли собі уявити навіть в найстрашнішому сні. Все, як і
для більшості, почалося вранці.

Про виїзд з міста взагалі не думали, не уявляли масштаби, не вірили, що це
надовго. В авто бак був напівпорожнім.

З перших днів ми ховалися у підвалах, спали на підлозі під постійні обстріли, які не
вщухали ні вдень, ні вночі. Наважилися виїхати 5 березня.

Тато вивіз нас в безпечне місце, а сам повернувся до своєї військової частини і став
до захисту України, як і в 2014 році.

WE COULD NOT HAVE IMAGINED WHAT HAPPENED EVEN IN OUR WILDEST DREAMS.

AS FOR MOST PEOPLE, IT ALL STARTED IN THE MORNING...

WE HAD NO THOUGHT OF LEAVING THE CITY. WE DIDN'T IMAGINE THE SCALE, AND DIDN'T BELIEVE
THAT IT WOULD LAST FOR LONG THE PETROL TANK IN OUR CAR WAS HALF EMPTY.

FROM THE FIRST DAYS, WE HID IN CELLARS, SLEEPING ON THE FLOOR AS CONSTANT SHELLING WENT ON.
IT DID NOT SUBSIDE BY DAY OR BY NIGHT. ON 5TH MARCH WE DARED TO LEAVE.

DAD TOOK US TO A SAFE PLACE. THEN HE RETURNED TO HIS MILITARY UNIT AND, AS IN 2014, BEGAN TO
DEFEND UKRAINE.

THIS IS A DRAWING FOR MY DAD, WHERE HE WALKS AND EVERYTHING AROUND HIM BECOMES AS IT ONCE
WAS – WHOLE, UNDAMAGED HOUSES, BLOSSOMING TREES AND BUSHES ...

I MISS HIM, BUT I AM VERY PROUD OF HIM. IF ALL THE FATHERS HAD NOT GONE TO DEFEND IT, THEN
OUR NATIVE CITY WOULD NO LONGER EXIST

Я сплуну за ним, але дуже пишаюсь.
Якби всі татки взяли і не пішли захи-
щати, то нашого рідного міста вже б не було.

Казка про Нескорений Ірпін

В одному прекрасному князівстві жила собі дівчинка Еля. Князівство було дуже гарним: квітучі парки, нові школи, охайні дитячі майданчики. Правив цим князівством князь Маркушин.

Якось вирішив цар з сусідньої країни напасти і загарбати прекрасне князівство, а також королівство Київ. Планував цар це все зробити за три дні. Зібрав він своїх змій гримучих, прилетіли страшні дракони і почали кидати вогняні стріли.

Дівчинка Еля, як і інші діти цього міста, була змушена тікати світ за очі. Еля дуже боялася, але їй пощастило втекти.

Хоробрий князь Маркушин зібрав військо з лицарів, які стали на захист князівства зі зброєю в руках. З усіх боків почав наступати ворог, прийшли лицарі армійські, хотіли стати в оборону за річкою Ірпін. Запропонували Маркушину об'єднатися в одне військо і разом захищати Київ. Але він промовив:

— Не віддам я свого князівства в руки ворогу проклятому. Мої воїни готові захищати Ірпін.

Так і було прийнято рішення стояти незламно. Ірпін дуже постраждав від вибухів, але наші славні воїни, територіальна

The Tale of Unconquered Irpin

There was once a beautiful principality with blooming parks, new schools and neat playgrounds. The ruler of the principality was Prince Markushin, and in the principality lived a little girl, Elya

For some reason, a tsar from a neighbouring country decided to attack and conquer the beautiful principality; also the kingdom of Kyiv. The tsar planned to do all this in three days. He gathered his rattlesnakes, and terrible dragons flew in and started throwing fiery arrows.

The girl Elya, like other children of her city, was forced to run away. Elya was very afraid, and she was lucky to escape. The brave Prince Markushin gathered an army of knights who defended the principality with weapons in hand. The enemy began to advance from all sides. The army knights came and wanted to form a line of defence behind the Irpin River. They said Markushin could unite with them to form one army and defend Kyiv together. But he said: "I will not give my principality into the hands of the cursed enemy. My soldiers are ready to defend Irpin."

So it was decided to stand firm. Irpin suffered a lot from the explosions, but our glorious warriors, territorial defence and

Емілія Абакумова, 6 років (малюнок)

оборона і армія відбили напад злих ворогів. Ще лютують злі змії і дракони сусідські на інших землях нашого королівства. Але зовсім скоро перемога буде за нами. І повернеться дівчинка Еля в рідну домівку і побачить улюблену вчительку та всіх друзів, за якими дуже сумує.

Малюнок намалювала Емілія 6 років.
Вона зображає портрет України
і її народ.

Emilia Abakumova, 6 years old (picture)

army repelled the evil enemies. Our neighbour's vile snakes and dragons are still raging in other parts of our kingdom, but very soon the victory will be ours. Then Elya will return to her native home and see her beloved teacher and all her friends, whom she misses very much.

people were too
Romans
not animals, various
crying

Emilia Abakumova, 6 years old
The picture shows
the girl's portrait
and her home.

Барвінки

Давним-давно в таємничому місці, через ліс, протікала маленька річка. Вона змінювала свій колір від зеленого до синього, від буруватого до золотистого, залежно від того, який настрій був у лісових істот, які жили біля неї.

Напівпрозорі істоти Барвінки мешкали в лісі біля річки Ірпінь і доглядали за нею, щоб вона була чистою і кришталевою.

Тихими вечорами вони бігали вогниками по квітах і співали пісень. Вони давно перестали рахувати скільки їм весен. Взимку вони любили одягнути білий пушок і кататися по гіл्लю, вкритому замерзлимими краплями дощу.

Одного дня з'явився Змій. Він був дуже злий та заздрив щастю Барвінків. Змій почав руйнувати їхню землю та домівки.

Лісові істоти довго і виснажливо боролися зі Змієм, але його сила була занадто великою. Тому вони вирішили ціною власного життя зберегти рідні землі. Так їм вдалося

перемогти Змія.

Багато часу збігло з того моменту. Ніхто навіть не пам'ятає цих істот. Але їх душі завжди допомагають у біді та нещасті. Їм нічого не треба взамін. Вони хочуть одного — зберегти свободу їх земель.

Казка про місто Ірпінь

Чи всі ви знаєте історію заснування міста Ірпінь? Я розповім вам свою.

У далекому царстві... Так, стоп. У тогочасній Україні все це було. Початок Ірпеню поклало будівництво залізниці Київ-Ковель у 1899 році. Роботи розпочалися, люди працювали не покладаючи рук. Але була одна біда: все, що садили, не приймалося, а помирало. Люди не знали, що робити і до кого звертатися по допомогу.

Одного дня чоловік побачив у вікні дивне сяйво, яке струменіло з вулиці. Вирішив подивитися, що це таке. Підійшовши ближче, побачив дивний камінь, який світився дуже яскраво. Чоловік злякався, але все таки взяв його до рук. Поруч росли квіти, які колись чоловік посадив разом дружиною. Але квіти зів'яли. Несподівано квітка, на яку потрапило світло від каменя, почала розквітати.

Чоловік вирішив розповісти про це всім, кому зможе. Деякі вірили, деякі ні, тому він вирішив зібрати людей в центрі міста і показати дію каменя.

Коли всі зібралися, чоловік закріпив камінь на великому, сухому дереві, яке тут же почало розквітати. Сяйво розлилось по всьому місту.

Камінь залишили на тому ж місці, тільки згодом, де і зараз, встановили пам'ятник видатному поету. Всередину монумента помістили камінь.

Завдяки цьому Ірпінь і зараз розквітає з кожним днем все більше і більше. І буде квітнути вічно.

УКРАЇНА —
це наш дім!

Ukraine is our home!

Голень Ліза, 10 років

Фантастичний Лис Слайко

Розділ 1

Прихід Лиса

Якось біля парку Правика оселився Лис. Лис хитро крав їжу. Не один мисливець намагався застрелити Лиса, але спритний звірок завжди утікав. Через цю особливість назвали Лиса Слайко (від англійського слова sly — «хитрий»). Лис жив разом з лисицею та маленькими лисенятами. І якось шматком крейди Слайко нашкрябав на асфальті таку фразу: «ропон – роє родове росто, а я не злишу зродсо!»

Загадку Лиса, написану великими красивими літерами, але з граматичними помилками, розшифрували так: «Ірпінь — моє рідне місце, і я не піду звідси!»

Лис прожив біля парку лише два тижні, а приніс так багато шкоди, що влада міста прийняла рішення: «Хто зловить Лиса, той отримає винагороду — десять тисяч доларів». І це вплинуло на місто, як знайдене м'ясо на зграю голодних котів. Але Слайко відчував небезпеку, тому оселився на маленькому острові посеред озера. Мисливці за Лисом кинулися у воду, але ніхто не зміг доплисти до острова. Усі, втомлені та розчаровані, повернулися назад, до берега.

Слайко тим часом спостерігав за всім цим і аж качався від сміху.

Розділ 2

Спроба з човном

Слайко чудово знав, що на цьому полювання за ним не закінчатся. Усі ірпінчани зібралися на збори. Мер почав зачитувати документ:

— Ніхто не спіймав Лиса! Треба негайно його зловити! Пропоную пливти до острова човном!

Слайко почув цю ідею і одразу побіг до човна та пробив каменем у ньому дірку. Її не було видно, але коли човен проплив метрів десять, один м'ясник відчув, що його ноги мокрі. Коли всі зрозуміли, що човен тоне, на судні здійнялася паніка. Одні гребли до берега, інші — до лиса. Одні думали про те, щоб залишитись сухими, а інші — щоб отримати винагороду. Ось човен поволі підняв ніс догори, а корма пішла під воду. Судно розділилося на дві частини: одна — булькнула під воду, інша — залишилася. Двоє осіб, тримаючись за половинку човна, гребли до берега, а п'ятеро — до острова. Почалася суперечка, а час не чекав — судно далі тонуло. Тоді вирішили кинути жереб і випало — до берега. У

тому напрямку і поплили. Але посеред озера човен зник під водою. Люди добиралися до берега, працюючи і руками, і ногами.

Після цього випадку мер вирішив перетнути воду на надувному човні. А Слайко і тут викрутився. Він вирізав дірку і затиснув корком. Корок причепив на мотузок і заходився чекати. Під час чергового полювання люди пливли дуже швидко. Тож корок вискочив різко і повітря почало активно виходити. А дірка була діаметром у чотири сантиметри. Тонули дуже швидко. І знову, як-то кажуть, за рибу гроші: одні гребуть до берега, а інші — до Лиса. Так і застрягли — такі налякані, що й не помітили, що стоять на мертвій точці. Думали, що за водорості зачепились. Тим часом повітря виходило і виходило, штовхаючи човен в бік острова. А коли нарешті зрозуміли, що й до чого, то вже не тямили себе від гніву. Всі помчали до Лиса. Але одна зі стінок човна геть здулася — і вода залила борт. Довелося другий човен ремонтувати.

Розділ 3

Ще більше марних спроб

Мер вирішив перетнути воду на повітряній кулі. Повітряну кулю доставили до озера аж під вечір. Перелітати вирішили вранці. А Лис спустив майже весь газ, залишивши лише десять відсотків. Тоді витягнув кришку і поставив стрілку на 100%. Кошик був сплетений — це гарантувало, що він миттєво потоне.

Наступного дня прийшло семеро людей і почали розпалювати вогонь. Вогонь розгорівся і підняв кулю в повітря. Піднялися на висоту і ввімкнули турбіну. Всі очікування Лиса збулися — газ закінчився, а повітря швидко почало охолоджуватися. Оскільки турбіна працювала на газі, то куля почала спускатися. Кошик потонув, а до Лиса знову не вдалося дістатися. Тепер вирішили перелетіти на вертольоті. Але й тут Лис знайшов вихід — зробив тріщини в лопатях. Вертолёт злетів і незадовго після цього закрутився в повітрі. Тоді мер вирішив прокласти міст. На березі виставили дві опори, але плити не встигли встановити. Лис пошкодив конструкцію. Коли плиту ставили — опори впали.

Лисові завжди вдавалося викрутитися з будь-якої ситуації і захистити себе.

Розділ 4

Невдалий планер

Кожна невдала спроба гнівала владу Ірпеня ще дужче. Вже і Київ просили допомогти, і Бучу, і Ворзель, навіть до Гостомеля звернулися. Але кожне місто мало свої проблеми, тому доводилося діяти самотужки. В мера виникла ще одна ідея — зробити планер і долетіти до Лиса.

Лис вирішив зробити так, щоб одне крило відпало. Через це планер мав схилитися на бік і впасти у воду. Лис пошматував те місце, яке тримало крило.

Наступного дня Лис спостерігав, як троє людей піднімають планер на дерево.

Коли планер долітав до середини озера, то крило відвалилося і планер злегка ліг на бік. Через це планер облетів острів по периметру і звернув до протилежного берега. Долітаючи до острова, пілоти хотіли використати парашут. Але Лис подбав про те, щоб парашут відірвався і опинився у воді. Тим часом планер долетів до середини озера. Потім розвернувся і через потужний потік повітря набрав шаленої висоти, потрапивши у турбулентність. Камінь, який пілоти взяли з собою для коригування польоту, випав і мало не поцілив по голові Слайка. Але він вчасно

ухилився. Тож планер стрімко полетів вниз і добряче бухнувся об воду. А бухнувся так, що викликав хвилю, яка мало не змила Лиса у воду.

Розділ 5

Мер здається

Мерові так і не вдалося знайти способи, щоб спіймати Лиса. Тож він сказав на зборах:

— Ми використали сотні варіантів, щоб зловити Лиса. Але він хитро викручувався. Ми не можемо так діяти далі! Багато людей захворіли під час полювання. Ми не можемо ризикувати життям мешканців. Треба дати спокій Лисові, бо він кожного разу знає, як нас обдурити.

Так Слайко почав жити в безпеці та щасті. Усі довкола почали його поважати та любити, часто приходили за різними порадами. А сам острів вирішили назвати Лисячим.

Микола Магденко, 8 років (малюнок)

Зміст

Опис проекту	4
About the project	5
Історія Кирила Цюпко	6
Kyryl Tsiupko's story	6
Вірші Poems	
Артем Поводюк “Поверни мене, мамо, в дитинство”	10
Artem Povodyuk “Take me back, mother, to my childhood” ..	11
Олексій Курячий “Чудо-місто Ірпін”	12
Olexei Kuryachyy “The miracle city of Irpin”	12
Василь Тестов (малюнок)	13
Софія Абазіна “Багатство Ірпеня”	14
Анастасія Дехтяр (малюнок)	14
Злата Дубенюк “Ірпін”	15
Матвей Іванов “Рідному місту”	16
Катя Стратович (малюнок)	16
Олександр Дмитренко “Ірпін – мій дім!”	17
Софія Мітріцан лічилочка “Хлопчик з Ірпеня”	19
Богдан Притула “Ірпін – мій дім”	20

Катя Стратович (малюнок)	20
Katya Stratovych (picture)	20
Bohdan Prytula “Irpin is my home”	21
Максим Гонгало “Я родом зі справжнього міста-героя” ..	22
Історія Валерії Кормильцевої	24
Valeriia Kormyltseva's story	24
Влада Готовцева “Місто волі і свободи”	26
Діана Смагітель “Додому”	27
Марія Бондаренко “Молімося за Ірпін”	28
Мар’яна Вівчар (малюнок)	29
Марія Клименко “Ірпін – місто-герой”	30
Maria Klimenko “Irpin is a hero city”	31
Поліна Ткаченко “Мій рідний Ірпін”	32
Polina Tkachenko “My Native Irpin”	33
Матвій Грищенко “Ірпін – мій дім”	34
Матвій Грищенко (малюнок)	36
Валерія Оселедець “Від чого рятує нас росія?”	36
Історія Івана Вержиковського	38
Ivan Verzhikovskiy's story	38
Ангеліна Петраковська “Найстрашніша весна”	40
Олеся Виставкіна віршоване есе “Війна за СБІЙ шлях” ..	42

Ірина Микульська “Ірпінь”	44
Ліза Голень (малюнок)	44
Ірина Микульська “Ірпінь”	46
Валерія Кормильцева (малюнок)	48

Есе | Essay

Мирослава Фалько “Я знаю більш, ніж пам’ятаю...”	52
Myroslava Falko “I know more than I remember...”	53
Ліза Голень, 10 років (малюнок)	57
Lisa Golenia, 10 years old (picture)	57
Історія Наталії Клименко	58
Natalia Klymenko’s story	58
Дарія Ковалевська “Ірпінь – мій дім”	60
Софія Сорокіна (малюнок)	61
Тетяна Каблова “Ірпінь до війни”	62
Tatiana Kablova “Irpin before the war”	63
Історія Дмитра Остапенко	76
Dmytro Ostapenko’s story	76
Вадим Гаврилюк “Ірпінь – мій дім”	78
Валерія Кормильцева (малюнок)	79

Ганна Дрозд “Місто моєї мрії”	80
Hanna Drozd “The city of my dreams”	81
Данило Нога (малюнок)	82
Влада Готовцева “Ірпінь – мій дім”	84
Ельдар Кононенко “Мій дім — Ірпінь”	86
Єгор Кормильцев (малюнок)	86
Eldar Kononenko “My home is Irpin”	87
Анастасія Радько “ВЕЧНА ПЕРЕМОГИ”	90
Кіра Дрюченко “Постане з темряви нескорений Ірпінь” ..	92
Kira Dryuchenko “The unconquered Irpin will emerge from the darkness”	93
Дамір Вільчінський (малюнок)	96
Мілана Возненко “Мій Ірпінь”	98
Milana Voznenko “My Irpin”	99
Саша Бондаренко (малюнок)	100
Софія Маркулова “Ірпінь – мій дім”	102
Катя Стратович (малюнок)	103
Анна Охріменко “Ірпінь”	104
Анастасія Федоренко (малюнок)	105
Соломія Сакали (твір та малюнок)	106
Софія Ткаченко “Ірпінь непереможний”	108

Аня Стоцька (малюнок).....	110
Аліна Сергеева “Ірпінь – мій дім”.....	112
Іванка Кіркїж (малюнок)	114
Анастасія Кушпіль “Місто перспектив”.....	116
Поліна Волошко (малюнок).....	117
Єгор Сидорчук “Ірпінь – мій дім”.....	118
Вікторія Фарфоломєєва (малюнок).....	119
Амелія Купчинецька “Ірпінь – мій дім”.....	120
Меланія Біла (малюнок)	122

Казки | Fairy tales

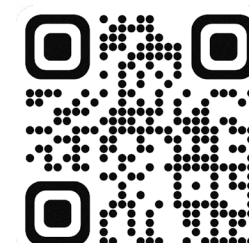
Валерія Гуляєва “Ірпінь – мій дім”.....	126
Valeria Hulciaeva “Irpin is my home”.....	127
Ангеліна Васковська (малюнок)	132
Ярослав Руденко “Ірпінь – мій дім”	134
Історія Аліси Кот	136
Alisa Kot’s story	136
Еліана Феєр “Казка про Нескорений Ірпінь”	138
Eliana Feier “The Tale of Unconquered Irpin”	139
Емілія Абакумова (малюнок)	140

Emilia Abakumova (picture)	140
Марія Угринюк “Барвінки”	142
Дар’я Мезенець “Казка про місто Ірпінь”.....	144
Ліза Голєня (малюнок)	146
Богдан Дільмєєв “Фантастичний Лис Слайко”.....	148
Агнешка Фостенко (малюнок).....	153
Микола Магденко (малюнок)	154
Зміст	156

СЛАВА
УКРАЇНІ

Glory to Ukraine!
Glory to Heroes!

ГЕРОІМ
СЛАВА

978-966-986-548-9
(477.41-21Іпр)“2022”

ІРПІНЬ-МІЙ ДІМ 821.161.2'06-32-94:355.48
І-83

Дизайн та верстка: Софія Мартинюк (soyka.art/ib)
Редактор: Оксана Щирба
Переклад: Andrew Sheppard (UK), Дмитро Дроздовський
Директор з друку: Андрій Бодейчук
Директор видавництва: Іван Степурін

Дякуємо за творчий внесок Валерії Кормильцевій,
Єгору Кормильцеву, Єгору Лавренову.
Малюнок на титульній сторінці: Давід Манукян, 11 років

Підписано до друку: 22.05.2023.
Формат: 84x108/16. Ум. друк. арк. 17,64
Папір офсетний. Друк офсетний.
Наклад: 10 000 прим.

Видавництво «САМІТ-КНИГА»
Україна, м. Київ, вул. Обсерваторна, 25
Тел.: +380 63 757 7480. sbook.com.ua, sinbook@ukr.net
Видавниче свідоцтво ДК 5335 від 20.04.2017

978-966-986-548-9
(477.41-21Іпр)“2022”

ІРПІНЬ-МІЙ ДІМ 821.161.2'06-32-94:355.48
І-83

Design and layout: Sofiia Martyniuk (soyka.art/ib)
Editor: Oksana Shchyrba
English translation and proofreading of the entire book: Andrew Sheppard (UK)
English translation: Dmytro Drozdovskyi
Print director: Andrii Bodeichuk
Director of the publishing house: Ivan Stepurin

Grateful thanks to Valeria Kormyltseva, Yehor Kormyltsev,
and Yehor Lavrenov for their creative contribution.
Title page picture: David Manukian, 11 years old

Signed for printing: 22.05.2023
Format: 84x108/16
Offset printing.
Circulation: 10 000 ish.

Publisher «SAMIT-BOOK» Ukraine, Observatorna str. 25
cell +380 50 352 2525
sinbook@ukr.net
Publishing License DK 5335 since 20.04.2017

Надруковано за сприяння Ірпінської міської ради
та Ірпінського міського голови

Меценати дитячої збірки “Ірпінь - мій дім”:
ПАТ “Рівненський народний клуб “ВЕРЕС”
ТОВ НВО “ЕКОСОФТ”

Printed with the assistance of the Irpin City Council
and Irpin Mayor

Patrons of the children’s collection “Irpin is my home”:
PJSC Rivne National Club “VERES”
NGO ECOSOFT LLC

У книзі зібрано літературні твори,
життєві історії та малюнки дітей Ірпеня.
Такі щирі і прекрасні, сповнені віри і ніжної любові до
рідного міста! У них все про мальовничий, затишний,
мужній та сильний Ірпінь.

The book contains literary works,
life stories and drawings by Irpin children.
They are so sincere and beautiful, full of faith and tender
love for their native city! They are all about picturesque,
hospitable, courageous and strong Irpin.